

EMLÉKIRAT

MEGALAKULÁSÁNAK
40-IK ÉVFORDULÓJA
ALKALMÁBÓL

KIADJA

AZ

ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET.

WAGNER KÁROLY

DIVALD ADOLF

BEDŐ ALBERT

(1866–1868. évekből származó képek)

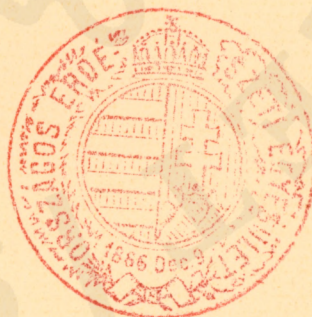
EMLEKIRAT

MEGALAKULÁSÁNAK
40-IK ÉVFORDULÓJA
ALKALMÁBÓL KIADJA

AZ
ORSZÁGOS
ERDÉSZETI EGYESÜLET

A. k. 2488.

Buzini KEGLEVICH BÉLA gróf
(az Országos Erdészeti Egyesület elnöke az 1866—1875. években)

ELŐSZÓ

Az Országos Erdészeti Egyesület m. é. december hó 9-én töltötte be fennállásának 40. évét.

Oly hosszú idő ez egy erkölcsi testület életében is, hogy méltán érezhette szükségét az egyesület igazgató-választmánya, hogy emlékiratba gyűjtse össze az egyesület történetét, amivel egyfelől háláját rója le azon férfiakkal szemben, akik 4 évtized előtt alapítása körül súlyos körülmények között buzgólkodtak, másfelől pedig számot ad az egyesület eddigi működéséről, hogy a mai nemzedék a mult tanulságaiból új erőt merítsen a hazai erdőgazdaság nagy érdekeiért folyó további küzdelemhez.

S ha egyik-másik tekintetben a sikert még csak a jövőtől várjuk, úgy ez a körülmény is csak serkentőleg hasson; még szívósabb kitartásra, még szorosabb összefogásra intsen, mert egyedül ezek jelölik meg az utat a még elérendő célok felé!

Tegyük tehát félre néhány perczre a mindennapi élet munkáját, szakítsuk meg a jelen küzdelmeit és szenteljünk — az Országos Erdészeti Egyesület célja és hivatása feletti rövid szemlélődés után — egy órát a mindinkább elhomályosuló mult emlékének, hogy annak nyomán haladjunk a jelen pillanatig.

* * *

A magyar erdőgazdaság az ország területének 27 százalékán teljesít fontos közgazdasági hivatást, de üdvös hatását annak a befolyásnak révén, amelyet a jól ápolt erdő az éghajlatra és a csapadékok lefolyásának szabályozása által a talajra és vízrajzi viszonyainkra is gyakorol, kiterjeszti az ország más művelés alatt álló területeire is. Erdőink, ha jókarban maradnak, állandó keresetforrást nyújtanak a népnek úgy az erdőben előforduló különféle munkálatoknál, mint nemkülönben annál a számos iparágban, amely nyersanyagát erdeinkből veszi, s földbirtokosaink, ha erdejökkel gazdaságosan bánnak, ellentétben több más művelési ággal, mindinkább fokozódó jövedelmet nyernek erdejükből, mely ekként az ország egyik jelentékeny jövedelmi forrása, s amelynek gondos ápolása annál is inkább nemzeti érdek, mert más országok példája arra tanít, hogy a hegységi erdők pusztulását a nép nyomora, elszegényedése nyomon követi, s mert az ország erdőterülete ma már csekély

kívétellel oly talajokra szorult vissza, amelyek termőképességüket csakis az erdőgazda kezelése alatt tartják meg.

A hazai erdőgazdaság, melynek jelentőségét ezekkel a sorokkal röviden jelezni óhajtottuk, az Országos Erdészeti Egyesületben jogos érdekeinek mindenkoron éber őret bírja, mely menten minden külső befolyástól, országos szempontokból ítélve meg a felmerülő kérdéseket, a feltűnést keltő külső sikereket nem keresi ugyan, amelynek komoly szava azonban talán éppen ezért eddig figyelemben részesült, ha az erdőszet előbbreviteléről, vagy valamely külső veszély elhárításáról volt szó.

S erre annál is inkább volt és van szükség, mert az erdőgazdaság nemzeti háztartásunknak nem mindenki részéről egyaránt méltatott tényezője s mert az erdő ellen elkövetett bűnök súlya a késő unokákra nehezedik. A jelen nemzedéknek jogos igényein túlterjedő önzésével a jövő jogos érdekeit szembeállítani, lehet hálátlan, lehet népszerűtlen feladat, de mindenkoron nemes hivatás, amely a mindig újból ifjodó nemzet fennmaradását és gyarapodását szolgálja.

Azon befolyás következtében, melyet az Országos Erdészeti Egyesület a hazai erdőgazdaság fejlődésére gyakorolni igyekezett, szoros kapcsolat áll fenn az egyesület és a magyar erdőszet újabkori története között. Számos intézményünk és vívmányunk, amelyre ma meglegéddel tekintünk, vagy amely ma már mintegy természetes követelménynek tetszik, s ezért kellő méltatásban talán már nem is részesül, eredetét egyesületi életünk valamely nyilvánulásában találja, s ha nincs is mindig közvetlen kezdeményezésről szó, legalább is közreműködésével mindig elősegítette az Országos Erdészeti Egyesület a hazai erdőgazdaság okszerű és üdvös fejlesztését.

A magyar erdőszeti tudomány belső szakszerű fejlesztését szolgáló irodalom pedig, a legújabb kor néhány termékétől eltekintve, kizárólag az Országos Erdészeti Egyesületnek köszönheti keletkezését és a viszonyokhoz mérten erőteljes fejlődését. Nem ismerünk szakot, amelynek irodalma oly szoros genetikai kapcsolatban állana valamely testülettel, mint a magyar erdőszeti irodalom az Országos Erdészeti Egyesülettel, de viszont alig van más oly egyesület, mely az irodalom megteremtése érdekében viszonylagosan annyi áldozatot hozott volna, mint az Országos Erdészeti Egyesület. Saját szakközlönynek, az Erdészeti Lapoknak kiadása, pályadíjak kitűzése erdőszeti munkák megírására, a kiadásnak és árusításnak minden haszon nélkül való elvállalása, ezek voltak azok az eszközök, amelyek az eddig elért sikert biztosították.

Ekként tehát az Országos Erdészeti Egyesület nemcsak kifelé törekedett feladatát teljesíteni, hanem az erdőszeti tudományok belső fejlesztése és terjesztése terén is vezérszerepet vitt. Ennek a célnak szolgál terjedelmes szakkönyvtárának fenntartásával és folytonos kiegészítésével is.

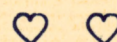
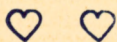
Amde nemcsak az ország jól felfogott gazdasági érdekei és az erdőszeti tudományok, hanem a magyar erdő művelői — birtokosok és alkalmazottak egyaránt — mindenkoron kész támaszt találtak az Országos Erdészeti Egyesületben, mely az erdőbirtokosoknak felszólítására szakbeli tanácssal szolgál és részükre jól képzett erdőtisztek neveléséről gondoskodik, Bedő Albert-alapítványából két 600 K-ás ösztöndíjat adományozván az erdőszeti főiskola jeles hallgatóinak.

Az erdőtisztek jogos igényeinek kielégítésében pedig az Országos Erdészeti Egyesület mindig az erdőgazdaság nyugodt fejlődésének és előrehaladásának fontos biztosítékát látta s ezért érdekükben többször és sikerrel szállott síkra. S ha a dolog természetéből folyólag leginkább az állami erdőtisztek helyzetének javítására gyakorolhatott befolyást, úgy az ezen a téren elért eredmények kétségtelenül kedvező visszahatással voltak és lesznek a magánszolgálatban állók viszonyaira is. Ámde közvetlenül is igyekszik az egyesület erdőtiszt tagjait és azok hátramaradottjait jótéteményekben részesíteni. Erre a célra szolgálnak jótékony alapítványai, nevezetesen a gróf Tisza Lajos-alapítvány, amelyből önhibájukon kívül szorult anyagi viszonyok közé jutott erdőtisztek és erdészeti altisztek részesülnek segélyben, továbbá a Wagner Károly, Luczenbacher Pál, az Erzsébet királyné nevét viselő és a Faragó Béla-féle alapítványok, amelyekből erdőtisztek özvegyei és árvái nyernek segélyt.

Legújabbán a Horváth Sándor-alapítványból adott elismerő jutalom arra szolgál, hogy az egyesület a magyar erdőgazdaság körül kiváló érdemeket szerzett tagjainak elismerését és háláját kifejezze.

Amint ezekben az egyesület feladatairól és azok teljesítéséről általánosságban elmondottunk, azt a következő fejezetek hivatottak beigazolni. Mielőtt azonban az egyesület 40 évi működésének részleteire térnénk át, alakulásának történetét kell előadnunk.

Budapest, 1907. január hó 1.

Erdődi PÁLFFY ISTVÁN gróf
(az Országos Erdészeti Egyesület első alelnöke 1866–1868.)

Az Országos Erdészeti Egyesület megalakulásának története.

A külső formát tekintve, tulajdonképpen nem új egyesület alakult meg 1866. évi december hó 9-én, hanem az addig fennállott „Magyar Erdész-Egylet“ változott át a mai „Országos Erdészeti Egyesület“-t, még pedig anélkül, hogy a régi egylet megelőzőleg feloszlott volna. Tagjainak kötelezettsége, legalább névleg, továbbra is fennmaradt, vagyona is átment az új egyesület tulajdonába, sőt alapszabályok sem alkotattak újak, hanem csak a régiéket módosították az új irányzatnak megfelelően. De mindezek daczára, a körülmények közelebbi vizsgálata mellett, azt az átmenetet egyikből a másikba csak a külső formában találjuk meg, — a lényegre nézve oly tökéletes volt az átalakulás, hogy közösséget, benső összefüggést a régi és az új egyesület között megállapítani nem lehet, akár működésük szellemét és irányát vizsgáljuk, akár azt a közönséget tekintjük, melyre támaszkodtak s melyre hatni igyekeztek.

A „Magyar Erdész-Egylet“, mely 1851-ben alakult meg, néhány főúr és város kivételével az erdészeti szak művelőiből állott, kiknek nagy része csak rövid idővel előbb költözvén be külföldről, idegen nyelvet beszélt s oly eszméket követett, melyek Magyarországon nem verhettek gyökeret; és bár célja és feladata ennek az egyletnek is a magyarországi erdőgazdaság érdekeinek előmozdítása volt, sohasem gyakorolt hatást arra az osztályra, melynek érdekeit tulajdonképpen képviselni és védelmezni lett volna hivatva.

Annál sajnosabb volt pedig ez, mert a magyar erdőbirtokosok ebben az időben már nem voltak közömbösök az erdőgazdaság ügyei iránt. A megelőző évtizedekben ugyanis a közigazgatási élet fejlődésével lépést tartva, nemcsak a faszükséglet gyarapodott, hanem a szállítási és kereskedelmi viszonyok javulása lassankint a fának messzebb vidékekre való vitelét is lehetővé tette; amíg azonban ezáltal az erdők jövedelmezősége emelkedett, másfelől a megfelelő erdőtörvény hiányában, mind szélesebb körben volt tapasztalható az erdők gazdasági állapotának romlása s helyenkint azoknak teljes elpusztulása, a túlhajtott fahasználat és mértéktelen legeltetés következtében. Ehhez járult, hogy miután az 1848-iki törvények a közterhek viselését általánossá tették, a földbirtokosoknak is gondoskodniuk kellett, hogy megadóztatott

erdeik az eltörölt úrbéri szolgáltatások pótlásául jövedelmet is hajtsanak s hogy mind-azok az érdekeik, melyek erdőbirtokaikhoz fűződtek, minden irányban védelemben részesüljenek. A gazdasági élet terén első tényezőt tevő földbirtokos osztálynak tehát bizonyára nem volt oka rokonszenvét és támogatását megtagadni oly mozgalomtól, mely a közgazdaság egyik fontos ágának, az erdőgazdaságnak emelését tűzte ki feladatául.

Daczára azonban, hogy a múlt évszázad második felének elején a földbirtokos osztály egész tevékenysége minden körülmény által a gazdasági érdekek kultiválására tereltetett és abban összpontosult, a „Magyar Erdész-Egylet“ még sem tudta megszerezni a sikeres munkássághoz és fejlődéshez szükséges támogatást és rokonszenvet. Ellenkezőleg azáltal, hogy az erdőgazdasági ügyeket nem a hazai viszonyok és érdekek szempontjából tekintette, hanem idegen mintákat követett és céljainak elérésére a hazafiasan gondolkodóknál és érzőknél idegenkedést keltő eszközöket használt, még a szakemberek ama részében is elégedetlenséget keltett, akik, mint a magyar hazának szülöttei, a magyar erdőgazdaság és erdészeti szakirodalom fejlesztését remélve, jóhiszeműleg szintén hozzácsatlakoztak. Nem lehet tagadni, hogy ez az egylet foglalkozott — még pedig behatóan foglalkozott — sok fontos kérdéssel, de német nyelven tartott tanácskozásai nem keltettek szélesebb körben visszhangot, s ritkán vezettek gyakorlati értékű eredményre. Ez volt a sorsa német nyelvű folyóiratának is.

Az a különben üdvös törekvése pedig, hogy az okszerűen vezetett erdőgazdaságban nélkülözhetetlen alsóbbrendű műszaki személyzet nevelésére tanintézeteket állítsanak fel az országban, mindvégig teljesen sikertelen maradt, mert Magyarországon német nyelvű erdészeti iskolák felállítására az érdekeltek közül senkisémm volt hajlandó áldozni.

Igy aztán ez a közel 1000 tagot számláló egylet, számos tehetséges és buzgó tagnak munkássága daczára is alig lendített valamit 16 évi pályafutása alatt a magyar erdőgazdaság ügyén s ezért egészen természetes volt, hogy már a 60-as évek elején elégedetlenség és szakadás támadt kebelében, mely a tagok egyrészét a kiválásra, a magyar erdészeti irodalom úttörőit pedig, *Divald* Adolfot és *Wagner* Károlyt, a magyar nyelvű és magyar szellemű „Erdészeti Lapok“ megalapítására indította.

1861-ben bocsátotta közre *Divald* Adolf akkori selmeczbányai kincstári erdőrendező röpiratát: „az erdészeti magyar irodalom ügyében“, amelyben élesen kikel a magát magyarnak nevező erdészeti egylet ellen; már ebben a röpiratban buzdít az őt jellemző lelkesedéssel és akadályt nem ismerő erélylyel az „önálló, szívben, lélekben magyar erdészeti egylet“ megalkotására, s az ugyanazon év őszén az Erdészeti Lapokra *Wagner* Károly akkori erdészeti akadémiai segédtanárral együttesen kibocsátott előfizetési felhívás is a lap egyik céljaként „a megalkotandó magyar erdészegylet útjának üdvös eszmecserék általi egyengetését“ tűzi ki.

Az Erdészeti Lapok körül csoportosultak ezután azok, akik a magyar erdészeti életrekelésében biztak; ámde lelkesedésük, kitartásuk kemény próbára volt téve, mert bár a Pozsonyban székelő erdészeti egylet élénkebb tevékenységet már nem fejtett ki, s álláspontja a magyar áramlattal szemben hova-tovább tarthatatlan lett, mégis az 1862-ben a magyar nemzetet elfogó újabb csüggedés közepette nehéz volt az

Borosjenői és szegedi TISZA LAJOS gróf
(az Országos Erdészeti Egyesület elnöke az 1875–1897 években)

Erdészeti Lapok részére annyi előfizetőt gyűjteni, hogy a lap magát fenntarthassa, s nehéz volt ezzel a zsenge, alig életrevelt irodalmi szervvel, amelynek szerkesztése elé a legnagyobb akadályok gördültek, utat törni az elsősorban érdekeltek lelkéhez.

A lap kifejezett célját ellenséges szemmel kísérő akkori kormányzat *Divald Adolfot* még 1862-ben a stájerországi Eisenerzbe helyezi át, minek következtében az állami szolgálatból kiválik és *Eltz gróf* vukovári uradalmában vállal erdőmesteri állást. *Wagner Károly* is, habár két évvel később, Selmeczbányáról Nagybányára helyeztetett át, s ezzel az Erdészeti Lapok szinte válságos helyzetbe jutnak.

Wagner Károly és *Divald Adolf* ekkor, már régebben folyó, de többször megszakított tárgyalások után reáállanak a „Magyar Erdész-Egylet“ ismételt felszólítására, hogy az Erdészeti Lapok az egylet közlönye legyen, kikötötték azonban maguknak, hogy a lap irányára nézve teljesen szabadon rendelkeznek.

1866-ban lapjuk, az olvasóközönség körének tágítása céljából Erdészeti és Gazdászati Lapok címen jelent meg és szerkesztését, *Wagner* akkor Keszthelyen, *Divald* pedig Vukováron lévén, kénytelenek *Sporzon Pálra*, a budai műegyetemen a mezei és erdei gazdászat tanárára bízni.

S mindezen nehézségek dacára *Wagner Károly* és *Divald Adolf* nagy áldozatok árán bár, mégis fenntartották és teljes odaadással gondozták az Erdészeti Lapokat, bizván ügyük győzelmében és le-leküzdve a gyakran nagyon is megokolt csüggedést.

A „Magyar Erdész-Egylet“ működésében ekkor (1866-ban) bekövetkezett teljes pangás azonban elősegítette a magyar szellemben támadt mozgalom terjedését s nagyban hozzájárult ahhoz az a körülmény is, hogy *Divald Adolf*nak és *Wagner Károlynak* sikerült egyik fiatal szaktársukat, *Bedő Albertet*, akit már addig is bizalmukra méltattak s aki az Erdészeti Lapoknak 1864 közepe óta mint szerkesztősegéd belső munkatársa volt, 1866-ban reávenni arra, hogy a Magyar Erdész-Egylet-nél üresedésben lévő titkári állást elvállalja, ebben az állásban az idegen szellem tovaterjedésének lehetőleg gátat vessen és az Országos Erdészeti Egyesületnek megalakulását előkészítse.

Amidőn azután az 1866. év nyarán végbement történeti események a magyar nemzetben az újraéledés reményét ismét felköltötték, *Divald Adolf*, *Wagner Károly* és *Bedő Albert* elérkezettnek látták az időt arra, hogy céljuk elérésére döntő lépést tegyenek. A „Magyar Erdész-Egylet“ elnöki széke akkor üres volt; az alelnöki tisztet erdödi *Pálffy István* gróf töltötte be, akinek jóindulata hozzájárulásával az egylet 1866. évi rendkívüli közgyűlése — a Losoncra tervezett nyári közgyűlés a háborus események miatt elmaradván — december 9-ére Pestre hívatott össze, mint az országnak és a magyar szellemi életnek középpontjába.

Itt gyűlt össze az Országos Magyar Gazdasági Egyesület Köztelkén az a bár kevés számú, de lelkes hazafi, akiknek az Országos Erdészeti Egyesület létét, a magyar erdőgazdaság fellendülését köszöni.

A gyűlést megelőzően, a Pestí Napló 1866 december 1-i számában *Bedő Albert* igyekszik a közvélemény figyelmét a magyar erdőgazdálkodás ügyére terelni és az erdőgazdálkodás egylet gyűlésére a magyar erdőgazdálkodókat figyelmessé tenni. Cikkét, mint a magyar erdőgazdálkodás és az Országos Erdészeti Egyesület történetének egyik érdekes tanuságát ide iktatjuk :

Nemrég, hogy hazánkban erdőszeti egylet alakult, mely céljául erdőgazdászatumk minden módoni emelését tűzte ki és szolgálatát annak fejlesztésére igyekezett szentelni. Hogy mennyiben felelt meg a közkíváratnak és szükségnek s hogy a jóakarát a valóság mily gyümölcseit termelé, annak megítélését a munkát és eredményt ismerők bölcs belátására bízhatni. Elég, ha megemlítjük, hogy távol az ország középpontjától, izolált helyzeténél fogva, valamint azért is, mert nagyterjedelmű feladatához képest csekély anyagi erővel rendelkezett, nem teheté meg mindazt, mi legközelebről is óhajtható lett volna.

Az akarat és parancs szava ma már kevésbbé keresik fel a munkatér minden ösvényét, mint régebben, s ezért a követendő út helyes iránya könnyebben, több szerencsével és több eredménnyel is tartható meg, mint akkor, miért szintén szükség, hogy időnknek e tekintetbeni kedvezőbb viszonyait kettözött erélylyel fordítsuk előnyünkre s hogy számosabb és szükségesebb teendőink között hazai erdőszetünk fontos ügyét is felkaroljuk.

Az erdőkben gazdag Magyarországnak kétségbevonhatlanul szüksége van egy oly erdőszeti egyletre, melynek ernyedetlen munkássága a hazai erdőgazdászatum számtalan viszonyainak, különféle esélyeinek és sajátosságainak kipuhatólására irányuljon, mely annak mintegy szívet képezvén, rajta át éltető vér csergedezzek a munkáserekbe. A tudomány minden szaka gyors szárnyakon repül a fejlődés útján, elmaradnunk e téren nem szabad, sőt azzal összefüggőleg komoly kötelességünké vált vagyonosodásunk és önfenntartásunk szükséges forrásainak minél bővebb mértékbeni megnyitására és kimerítésére törekednünk, mert csakis azon népek érhetik el a közjólét legmegközelíthetőbb fokát, melyek legképesebbek önmaguk lábán járhatni és legkevesbbé szorulnak idegenekre; ugyanazért politikai küzdéseink mellett sem lehet és szabad anyagi érdekeink főbb szükségeiről megfeledezteni, miért úgy hiszszük, hogy hazánk azon fiaí előtt, kik erdőgazdászatumk kifejlesztésének és tökélyesbitésének égető szükségességét ismerik, és mindazok előtt, kik Magyarország ez egyik fontos gazdaszatumi ágának barátai, nem időszerűtlent teszünk, ha megkérjük, hogy a magyar erdőszeti egyletet szellemi és anyagi erejökkel segéljék, hogy annak tagjaivá legyenek, s közvetve és közvetlenül a küzdéssel létrejött erdőszeti irodalmat, mely nemzetünk fiaí- és tanulóival az erdőszeti tudományokat édes anyai nyelvünkön közli és szellemi tökélyesbülésünk mellett anyagi jólétünknek is emeltyűje, pártolják, fenntartsák és biztosítsák.

Hazai erdőgazdászatumk s ennek szemünk előtt elterülő kincsei legnagyobbbrészt, vagy mondhatni egészen ismeretlenek. A magyar erdőszeti egylet feladata e kincsek teljes nagyságát, ha nem is közvetlenül kifürkészni, de nemzetünkkel megismertetni. Az erdőszeti egylet közgyűléseinek és közlönvényének kell azon közvetítőnek lenni, mely hazánk összes erdőszeti érdekeit szem előtt tartva, a tudomány vívmányaít s a gyakorlat tapasztalataít alapos megvizsgálás, a czélszerűség megfontolása, s ha szükség, megkisérlés után terjeszse. Az erdőszeti egylet feladata: nyítva tartani azon tért, melyen a hazánk különböző viszonyaiban gyökerező és egymástól eltérő erdőgazdászatumok módszerei kicseréltesenek, hogy azok fény- és árnyoldalait megismerhetve, közerővel lehessen ápolni azt, ami hasznos, és megakadályozni ami káros.

Karolják fel az erdőszeti egylet ügyét azok, kiknek nevük Magyarország anyagi ügyeinek emelésével már is egygyé forrott, segítsék és pártolják hazai erdőszetünk mindazon barátai, kiknek a magyar bírodalom 16 millió holdnyi erdőinek java és gondos mívelése szívkön fekszik, használják fel a tért és alkalmat az egylet ügyeinek előmozdítására, s mivel az erdőszet és vadászatum minden barátai egyaránt hivatalosak a gazdasági egylet Köztelkén, Pesten, f. é. deczember 9-ik napján tartandó nagygyűlésre, vegyenek abban részt, tanácsaikkal és közreműködésükkel segítsék annak ügyeit elő, mert csakis akkor remélhetjük, hogy Magyarország is képes leend erdőszeti ügyei lendítésére, ha többet nem, de legalább annyit tehetni, amit a kis Morvaország.

Gazdászatumk és erdőszetünk egymással szoros kapcsolatban állanak, ha utóbbít a tökély legmegközelíthetőbb fokára emeljük, nemcsak pénzbeli jövedelmeink összegét sokasítjuk, hanem előbbinek is lényeges és hasznos szolgálatokat teszünk.

Bedő Albert.

Az 1866. évi december hó 9-én a Köztelken tartott közgyűlésen a Magyar Erdész-Egyletnek az addigi idegen szellemet tápláló tagjai már nem vettek részt. Maguk is érezve a viszonyok gyökeres változását, félre állottak és helyüket átengedték részben azoknak, akik addig is a Magyar Erdész-Egylet kebelében az érzésre is igazán magyar elemet képviselték, részben pedig az egyletbe röviddel azelőtt Bedő Albert, Divald Adolf és Wagner Károly buzdítására belépő hazafiaknak, akiknek az volt a határozott céljuk, hogy az erre kínálkozó legalkalmasabb módon, vagyis az eddigi egylet nevének megváltoztatásával, alapszabályainak gyökeres átalakításával és székhelyének Pestre való áthelyezésével megalkossák a magyar erdészet új, életerős társadalmi szervét, az Országos Erdészeti Egyesületet.

Legyen ide iktatva és megörökítve ama férfiak neve, kik 40 év előtt egyesületünket megalapították:

Gróf *Pálffy* István alelnök, *Lónyai* Gábor tb. tag, *Bedő* Albert egyll. titkár, *Bérczy* Károly ügyvezető, *Kada* Mihály királyi biztos, *Balás* Árpád, *Barta* Béla, *Berzeviczy* Tivadar, *Brenner* Miklós, *Csíky* Sándor, *Divald* Adolf, *Gervay* Nándor, *Gombossy* János, *Gubody* Sándor, *Haske* Emil, *Hídeghéty* Antal, *Hindy* Árpád, *Inkey* József, *Ivánka* Zsigmond, *Kádár* István, *Kalkánt* Jakab, *Kállay* Béni, *Keglevich* Béla gróf, *Kende* Kanut, *Korizmics* László, *Krug* József, *Loósz* József, *Losonczy* Dénes, *Meiercsák* Márton, *Németh* Samu, *Olgyay* Zsigmond, *Pap* Lajos, *Piller* Gedeon, *Prindl* András, *Prugberger* József, *Roller* Adolf, *Sporzon* Pál, *Strobel* János, *Szentkirályi* Albert, *Szumrák* Frigyes, *Tisza* Lajos, *Tisza* László, *Wagner* Károly.

Sajnos, hogy az alapítók ezen névsorából ma tudomásunk szerint már csak kettőnek, erdődi *Pálffy* István gróf alelnöknek és *Bedő* Albertnek, az Országos Erdészeti Egyesület jelenlegi első alelnökének róhatjuk le a hazafiúi elismerés és hála adóját, mint akiket egyedül tartott életben a Gondviselés a mai napig, míg az alakuló gyűlés többi tagjaival szemben már csupán a kegyeletes megemlékezés útján fejezhetjük ki hálánkat.

A gyűlést *Pálffy* István gróf alelnök nyitotta meg és megnyitó beszédében kiemeli, hogy a rendkívüli közgyűlés Pest városába hivatott össze, amivel a választmány azt a „célzt hivé némileg elérhetni, melylyel az egyesület által képviselt hazai erdészet ügyének minél kedvezőbb lendület adható“.

Az egyleti számadások letárgyalása és a rövid titkári jelentés meghallgatása után a legközelebbi közgyűlés helyéül Losonczot jelölik ki, azután pedig az elnökség és a választmány választását ejtik meg. A szavazatszedő bizottság elnökének, *Tisza* Lászlónak jelentése szerint megválasztott elnöknek *Keglevich* Béla gróf, első alelnöknek *Pálffy* István gróf, második alelnöknek *Wagner* Károly, választmányi tagoknak pedig: *Barta* Béla, *Bérczy* Károly, *Divald* Adolf, *Gervay* Nándor, *Haske* Emil, *Hídeghéthy* Antal, *Inkey* József, *Németh* Samu, *Piller* Gedeon, *Prindl* András, *Tisza* Lajos és *Zichy* N. János gróf. Ez volt az Országos Erdészeti Egyesület első elnöksége és első választmánya.

Az elnökségnek *Keglevich* Béla gróf részéről való átvétele után szólalt fel *Divald* Adolf és adta elő azt az indítványt, mely az elnökségnek és a választmánynak újralakítása által már megindított új alakulást teljessé tette. Magával ragadó hévvel,

élénk színekkel ecseteli az addigi egyesület működésének hiányait és eredménytelenségének okait, amelyeket fennebb már előadtunk, s ezekből kiindulva nyújtja be indítványát az alapszabályoknak módosítására, amely szerint az egyesület neve Országos Erdészeti Egyesület legyen, célja pedig azokkal az eszközökkel, amelyek azóta is majdnem változatlanul maradtak az egyesület alapszabályaiban „az erdőgazdaság minden ága és az erdészeti magyar irodalom előmozdítására közrehatni“.

Múlhatlanul szükségesnek tartotta továbbá Divald, hogy az egyesület székhelye Pestre helyeztessék át, többek között azért, „mert az egyesületnek egyik főcélja lévén az erdészeti magyar irodalom előmozdítása, szükséges, miképp az a tudományos nemzeti műveltség forrásaíhoz mennél közelebb vonuljon, hogy azokból mindenkor bőven és könnyen meríthessen“, mert Pestet az erdőbirtokosok és a szakértők s főleg a választmányi tagok gyakrabban és könnyebben kereshetik fel, mint Pozsonyt és mert — amint szószerint mondá — „a magyarok Istenébe vetett hitünkre támaszkodva reméljük, hogy idővel kormányunk is állandóan sokkal közelebb leend Pesthez, mint Pozsonyhoz, az egyesület sikeres működése pedig megkívánja, miszerint országunk kormányával az minden időben könnyen érintkezessék“.

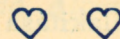
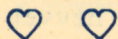
Igy vélte Divald elérhetőnek, hogy az új alapokra fektetett egyesület működése saját szavai szerint: „életvidoran megindulhasson és azon erélyes, ügybuzgó és szakavatott hazafi bölcs vezetése mellett, kiben jelenleg elnökünket tisztelhetni van szerencsénk, a hazai intézetek között céljai nagyságához mért és a hon jobbainak becsülésére méltó helyet foglalhasson“.

Éljenzés hangzott fel lelkes beszéde után, s az elnök rövid megjegyzését követőleg szólásra jelentkezett *Barta Béla* pozsonyi jogakadémiai tanár, aki a „Magyar Erdész-Egyesület“ keletkezésére és működésére visszapillantva, teljes mértékben pártolja Divald Adolf indítványát, sőt azt kiegészíti azzal, hogy az ország erdőbirtokosait az elnökség szólítsa fel arra, hogy az egyesületbe alapító tagoknak lépjenek be.

A közgyűlés december hó 10-én végleg elfogadta az új alapszabályokat s ezzel néhány kisebb jelentőségű ügy elintézése után véget ért.

Amint az egyesület keletkezésének ebből a rövid leírásából kitűnik, az „Orsz. Erdészeti Egyesület“ nemcsak hogy nem örököse a régi „Magyar Erdész-Egyesület“-nek, hanem ellenkezőleg, létesülése éppen azokra az ellentétekre vezethető vissza, melyek a 60-as évek elejétől kezdve, az egyesület iránya és a közvélemény között nyilvánulni kezdtek.

Nem szabad emellett figyelmen kívül hagyni azt sem, hogy az a vagyon, amit az új egyesület a régítől átvett, mindössze 168 K 34 fill. készpénzből és 11 K 46 fill. követelésből állott; ami pedig azt illeti, hogy a „Magyar Erdész-Egyesület“ tulajdonképpen fel nem oszolván, tagjainak neve egyideig benne maradt az új egyesület névsorában is, ez a körülmény szintén csak látszólag képez kapcsot a két testület között, mert a tagoknak ama része, mely az új iránynyal nem rokonszenvezett, rövid idő alatt tényleg is visszavonult az új egyesülettől, helyet engedvén azoknak, akik annál nagyobb számban és annál nagyobb buzgalommal sereglettek az új egyesület céljainak támogatására.

Losonczi BÁNFFY DEZSŐ báró
(az Országos Erdészeti Egyesület elnöke 1898 óta)

== Az Országos Erdészeti Egyesület működése. ==

Az egyesület bizonyos tekintetben kétségtelenül kedvező viszonyok között kezdte meg munkálkodását. Megalakulása éppen arra az időre esett, midőn Magyarországon a közügyek vezetését ismét a felelős magyar kormány vette át, mely sokirányú fontos elfoglaltsága mellett is rokonszenvvel fogadott minden mozgalmat, mely társadalmi úton a közérdekek valamely ágának felkarolását és emelését tűzte ki feladatául. Így az Országos Erdészeti Egyesület is bizton számíthatott arra, hogy közérdekű javaslatai figyelemben, kezdeményezései pedig támogatásban részesülnek, annyival is inkább, mert az érdekelt birtokososztálynak és a közgazdaság ügyei iránt érdeklődő nagyközönségnek rokonszenvét hazafias szellemével és a magyar erdőgazdaság érdekeinek komoly felkarolásával azonnal megnyerte.

Más szempontból véve azonban igen sok és nagyfontosságú teendő várt az egyesületre, mert az erdőgazdaság helyzete abban az időben valósággal válságossá lett.

Az erdőknek tulságos használata, az újra erdősítés elhanyagolása s a mértéktelen legeltetés évről-évre több kárt okozott. Az erdőbirtokosokra az urbériség megszüntetéséből visszamaradt szolgalmak megváltása lassan haladt előre. Az urbéri viszonyból felszabadult nép az erdőt e nagy átalakulások idején közvagyonnak tekintette és sem a maga, sem a más tulajdonában levő erdőt meg nem kimélte, úgy hogy a felügyelet nélkül állott községi erdők rohamos pusztulásnak indultak és az erdei kártételek esetei aggasztó mértékben felszaporodtak. Másfelől a rendezettebb viszonyok között lévő nagybirtokosok helyzete sem volt kielégítő, mert az erdőtermények értékesítése részben a szállítási eszközök elégtelensége, részben a hozzáértő szakemberek hiánya miatt nem fejlődhetett, úgy hogy a tekintélyesebb birtokosok közül is sokan az erdejükre nehezedő adót sem tudták egykönnyen viselni, melynek aránytalansága ellen különben szintén sok panasz hangzott el. Mindennek főoka pedig az volt, hogy a megelőző időkből fenmaradt erdészeti törvények, melyek az erdőgazdaságnak különben is csak egyes ágazataira terjedtek ki, nem feleltek meg a változott viszonyoknak, s ellenszenvre is találtak úgy a közönség körében, mint a hatóságoknál is, melyek sokirányú elfoglaltságuk mellett nem sok időt szentelhetek az általában véve elhanyagolt erdőgazdaság ügyének.

A jelzett viszonyok között egészen természetesnek tekinthető, hogy az egyesület munkásságát az 1867. évi közgyűlésen Keglevich Béla gróf elnök megnyitó beszédében foglalt indítványához képest egy korszerű s az ország közgazdasági viszonyainak megfelelő új erdőtörvény alkotásának sürgetésével kezdte meg és hogy másfelől az állami erdőfelügyeletnek és az erdőügyek központi intézésének megfelelő szervezését követelte. Abban az időben ugyanis az erdészeti ügyek a központban három külön minisztérium ügyköréhez voltak beosztva; nevezetesen a kincstári erdők a pénzügyminisztérium kezelésében voltak; a magánosok és jogi személyek felett a felügyeletet a földművelésügyi miniszter gyakorolta, a közalapítványi erdők kezelését pedig, úgy amint még ma is, a vallásügyi miniszter vezette. De magában a pénzügyminisztériumban is a kincstári erdőknek csak egy része tartozott a szakemberekből alkotott tulajdonképeni erdészeti osztály ügykörébe, ellenben az úgynevezett bányaerdők, melyek ősidőktől fogva a bányászat faszükségletének fedezésére voltak kihalászva, oly osztályba voltak besorozva, amelyben egyetlen szakember sem volt alkalmazva — ép úgy, amint a földművelésügyi és vallásügyi minisztériumnak amaz osztályaiban sem, melyek ott az erdészeti ügyeket intézték. Mindezeknél fogva az egyesület egyfelől indokolt felíratot intézett a kormányhoz az erdészeti ügyek egyöntetű intézése érdekében, minek eredményeként a bányászat évszázados alapokon nyugvó gyámkodása alól az erdészet már 1871-ben felszabadult, másfelől pedig intézkedett, hogy az óhajtott erdőtörvény megalkotásának előmunkálatai mielőbb megtörténjenek. E végből az Országos Magyar Gazdasági Egyesülettel már 1868-ban kész törvényjavaslatot terjesztett be a kormányhoz, mely tizenegy évi hosszú előzetes tárgyalások és sürgetések után a törvényhozás elé vitetvén, a most meglevő törvénynek alapját képezte.

Senki sem vonhatja kétségbe, hogy ez a fontos törvény, mely az erdőgazdaság terén azóta elért eredménynek kútforrását képezi, jórészt az egyesület buzgólkodása következtében jött létre. 1868 óta ugyanis nem mult egyetlen év sem, hogy az egyesület a törvényjavaslatnak a törvényhozás elé terjesztését ne sürgette volna és nem folyt le egyetlen tanácskozás sem ebben a kérdésben, melyben az egyesület az ő leg-hívatottabb képviselőivel részt nem vett volna.

Ezzel kapcsolatban hasonló szerepet vitt az egyesület abban az átalakulásban, mely azután az erdőtörvény végrehajtásának megfelelő szervezését lehetővé tette: t. i. az erdészeti ügyek vezetésének az erre egyedül illetékes földművelésügyi minisztérium ügykörében való egyesítésében. Ez az eszme szintén az egyesület kebeléből indult ki már 1867-ben, s mikor 1879-ben az erdőtörvény létre jött, megint az egyesület volt az első, aki felszólalt annak érdekében, hogy a kincstári erdészet központi vezetése a pénzügyminisztériumtól a földművelésügyihez helyeztessék át, amí aztán az erdőtörvény végrehajtására vonatkozólag tett első intézkedésekkel kapcsolatosan meg is történt.

Elenyésztetni igyekezett azokat a hátrányokat is, melyek a szolgalmak megváltásának lassú előrehaladásából háramlottak az erdőgazdaságra, ezen ügyek lebonyolítására határidő kifizetését javasolván az erdőtörvény tervezetében. Ez a javaslata ugyan a megalkotott erdőtörvényből kimaradt, de az egyesületnek jelzett törekvése

nem volt hiábavaló, amennyiben üdvös és éltető befolyással volt annak a törvénynek létrejöttére, mely az 1871. évi LIII. törvenyzikkben az úrbéri kapcsolatból fennmaradt jogi és birtoklási viszonyok rendezéséről alkottatott s mely törvény az erdőgazdaságot illetőleg többek közt azt a nagyfontosságú intézkedést is tartalmazza, hogy az urbéresek erdőilletőségül nyert erdőterületei, mint meg nem osztható közös vagyon, hatósági felügyelet alatt állandóan erdőként kezelendők.

Foglalkozott az egyesület, még pedig szintén már az első időkben, a fentebb már említett erdőadó kérdésével is; — s bár ebben az irányban kifejtett munkássága közvetlen sikerre nem vezetett, kezdeményezésének mégis meglelt az a nem kicsinyelhető eredménye, hogy befolyással volt a későbbi törvényes intézkedésekre, melyek az erdőadó megállapítására vonatkozólag történtek. Ebben az irányban az egyesület később sem szünt meg az erdőbirtokosok érdekeit szolgálni, s az egyesület érdemül róható fel az az intézkedés is, hogy a földadó-szabályozással kapcsolatosan kiadott kataszteri erdőbecslési utasításban az erdők jövedelmi osztályba sorozására nézve az erdőgazdasági viszonyoknak megfelelő méltányos rendelkezések vétettek fel.

A vadászati jogviszonyok rendezése körül kifejtett munkássága ismét közvetlen eredményre vezetett, amennyiben az általa beterjesztett törvényjavaslat képezte alapját az 1872-ben megalkotott és 1883-ban módosított vadászati törvénynek. És remélhető, hogy ha ez a törvény revízió alá vétetik, az egyesületnek az a véleménye, melyet a kormány felhívására újabban adott s melyben a vadászati jog gyakorlásának egyes fontos kérdéseit az erdőbirtokosok érdekeinek teljesebb kielégítése javára kívánja rendeztetni, szintén figyelembe fog vétetni.

A vadászati törvényjavaslat készítésekor egyszersmind a halászati jog szabályozása érdekében is felszólalt; s azt is sürgette, hogy a káros rovarokat pusztító madarak védelme törvény által biztosíttassék.

A vízjogi törvény módosításának szönyegre kerülése alkalmából állást foglalt az erdőbirtokosok érdekében, kimutatván, mennyire káros lenne, ha a tutajozási és úsztatási jog gyakorlásának szabályozása a vízjogi törvény keretébe vétetnék át, ahelyett, hogy a már meglevő és a gyakorlati életbe egészen átment erdőtörvény keretében meghagynák.

Az értékesítési viszonyok javítása érdekében többször is lépéseket tett a vasúti szállítási díjtételek mérséklése iránt s e lépései épp úgy nem maradtak sikertelenül, mint az a kérelme, hogy az erdősítési munkálatok megkönnyítése és előmozdítása érdekében az ily célra szánt erdei magvak és csemeték gyorsárúképpen mérsékelt díjszabással szállíttassanak; — valamint sikerrel járt el annak kieszközlésében, hogy abban az időben, midőn az erdei munkások szegődtetése a birtokosokra nehézséggel járt, a csoportokban utazó erdei munkások vasúti szállítására nézve kedvezmények engedélyeztessenek.

Helyesen felismerve azt, hogy a jó erdei szállító-eszközök mily főfontosságú tényezői az erdők jövedelmezőségének, az egyesület lapjában az állandó jellegű szárazföldi szállítóeszközök létesítésének széleskörű propagandát csinált, aminek üdvös eredménye a legújabb időkben már is kimutatható. Ami különlegesen az erdei vasutakat illeti, ezekre nézve az egyesület azzal a kérelemmel fordult 1900-ban a kor-

mányhoz, hogy a törvényhozás útján biztosítsa az építésükhöz szükségelt területek megszerzését kisasajátítás által, hogy továbbá ezen vasutak engedélyezési eljárását egyszerűsítse s az erdőtiszték által készített erre vonatkozó műszaki terveket az eljárás alapjául elfogadja. Örömmel állapíthatjuk meg, hogy ezen kérelem első részét az iparfejlesztésről csak a legközelebbi multban hozott törvény 8-ik szakasza teljesíti, s a további kérelem figyelembevétele is remélhető.

Ismételten adott az egyesület a kormány felszólítására véleményt a vám- és kereskedelmi szerződések ügyében, nemkülönbén az Ausztriával való kiegyezésnek erdőgazdasági kérdéseire nézve, s ha virágzó fakülkereskedelmünket, amely iparunk eddigi fejlettsége és az ausztriai behozatal mellett mindaddig lényeges feltétele erdeink jövedelmezőségének, valamely veszély fenyegette, mint pl. 1901-ben a német birodalom új autonom vámtarifájában szereplő óriási favámok által, avagy ha más idevágó kérdések merültek fel, mint pl. a román fa behozatala és a boszniai fa versenye a világpiaczon, akkor az egyesület nem késett saját elhatározásából lépéseket tenni a hazai erdőgazdaság érdekeinek megóvására.

Az egyesületnek a fakereskedelem és faipar érdekében kifejtett tevékenységéhez sorolható az a két ízben kifejezett kívánsága, hogy a métermértéknek a fakereskedelem terén érvény szereztessék. Remélhető, hogy az újabb időben tett felterjesztés, amelyhez számos más érdekelt testület csatlakozott, a métermérték használatáról legujabban hozott törvény folyamánként, sikerrel fog járni.

Az erdészeti törvényhozás egyik kimagasló alkotásának, a községi és némely más (volt úrbéres és egyéb közbirtokossági, városi stb.) erdők állami kezelésére vonatkozó 1898. évi XIX. t.-cz.-nek megalkotásában az egyesületnek szintén nagy része van.

Ily törvény alkotását ugyanis mindjárt az erdőtörvény létrejötte után 1882-ben s azóta is többször s legutóbb a millenáris kongresszuson, a kopárok beerdősítésével kapcsolatosan sürgette s midőn a törvényjavaslatot a jelenlegi földművelésügyi miniszter a tárgyalásra végre elkészítette, résztvett a törvényjavaslat tervezetének megbirálásában is; úgy, hogy az 1898: XIX. törvényczikk megalkotásával az egyesület által már régóta felismert és hangoztatott szükség nyert az érdekelt erdőbirtokosok javára kielégítést.

Foglalkozott az egyesület továbbá azokkal a közgazdasági és erdészeti, sőt nemzeti tekintetben jelentkező nagy hátrányokkal, amelyekkel a székelyföldi értékes erdőknek az arányosítás útján való elaprózása jár, nemkülönbén foglalkozott a tagosítás kérdésével is, erdőgazdasági vonatkozásaiban.

Amidőn pedig a mezőgazdaság részéről újabb időben az a panasz merült fel, hogy az erdészet közgazdaságilag meg nem okolható módon korlátozza a kúsgazdák legeltetési jogát, az egyesület sietett széles körben terjesztett röpiratban ezen panasz alaptalan voltát kimutatni és reáterelni a gazdák figyelmét a legelők elhanyagolt állapotára, mint a felmerülhető jogos panaszok igazi kútforrására, amely hova-tovább azok teljes elkopárosodására vezet. Tiltakozott az Országos Erdészeti Egyesület az ellen, hogy az ily tönkretett területek helyett a nép mindíg az erdőből óhajt kárpótlást, mely eljárás nagy erdőterületek pusztulásához vezet, de idővel állattenyésztésünk létalapjait is megtámadja. S amidőn intő szavának nem volt meg rövidesen

Kálnoki BEDŐ ALBERT dr.
(az Országos Erdészeti Egyesület első alelnöke 1880. óta)

a kellő sikere, az Országos Erdészeti Egyesület nem riadt vissza attól a további lépéstől, hogy maga kezdeményezte — az érdekelt gazdatársadalom bevonásával — a legelőgazdaság terén mutatkozó hiányok orvoslását, egy erre vonatkozó törvénytervezet kidolgozásával. S bár ez a törvénytervezet a kormány elé czélszerűségi okokból csak a közelebbi jövőben kerül, annyi eredménnyel az egyesület erre vonatkozó tevékenysége már is járt, hogy úgy a kormány, mint a gazdák a legelők ápolásának kérdésével kezdenek foglalkozni, sőt a felvidéki és székelyföldi népsegítő akció keretében már eléggé kiterjedt legelőjavítások eszközöltek.

Ezeken kívül az erdőgazdaságot közvetlenül érintő kérdéseknek és feladatoknak egész sorozatával foglalkozott az egyesület, de szolgálatot teljesített az erdőgazdasági ismeretek terjesztése és a szaktudomány emelése körül az által is, hogy közgyűlésein, de azokon kívül is, számos szaktárgyról előadások és felolvasások tartattak, amelyek részben anyagot szolgáltatottak az egyesület tevékenységére, de ha határozathozatalra nem is vezettek, minden esetre éppenúgy hasznára váltak az erdőgazdaságnak és irányító hatást gyakoroltak, amint az ország különböző erdős vidékein, eddig 17 ízben tartott közgyűlések is alkalmat szolgáltatottak arra, hogy egyfelől az ott összegyűlő tagok ismereteiket bővítsék, másfelől az ottani erdők birtokosai és erdőtisztjei a helyszíni szemléken folytatott eszmecsere útján új, birtokukon érvényesíthető irányelveket és módokat ismerhettek meg.

Egy ízben az egyesület az ország határain kívül is rendezett tanulmányutat, amidőn 1904-ben számos tagja Bosznia és Hercegovina érdekes erdőségeit kereste fel,

Az egyesület közgyűlései között talán a legnagyobb jelentőséggel bír az 1896. évi ezredéves kiállítás keretében tartott országos kongresszus, mely az erdőbirtokosok és erdőtisztek nagy részvétele mellett folyt le. Ezen a kongresszuson a magyar erdőgazdaságnak három kiváló fontosságú kérdése került megvitatás alá.

Az egyik a kopárok beerdősítésének kérdése volt. Az erre vonatkozólag Tavi Gusztáv előadása alapján hozott határozat a kormány részéről kedvező fogadtatásra talált s a kormány azóta jutalmakkal, pénzsegélyekkel és csemeték kiosztásával az addiginál is nagyobb mértékben mozdítja elő a kopárok beerdősítését, amelynek felkarolására a nemzetet ő felsége a király is felhívta az 1896. év őszén tartott trónbeszédében. S amikor a kormány a községi és némely más erdők állami kezeléséről szóló törvényjavaslatot 1898-ban előkészítette, a kongresszusi határozatnak megfelelően arról is gondoskodott, hogy a kopár területek tulajdonosainak szakértő állami erdőtisztek álljanak rendelkezésre.

Az 1896. évi kongresszus második tárgya az erdészeti felső szakoktatásnak újjászervezésére vonatkozott. Nem ez volt ugyan az első alkalom, hogy az egyesület az erdészeti felső oktatás kérdéseit tárgyalta, mert mindjárt létesülése után követelte a selmezbányai akadémián a magyar tanítási nyelv behozatalát, 1870-ben kieszközölte, hogy nagyobb számú állami ösztöndíj rendszeresíttessék, 1886 óta pedig maga is adományoz az erdészeti főiskolán Bedő Albert alapítványából ösztöndíjakat, oly széles alapon azonban, mint 1896-ban, evvel a kérdéssel addig még sem foglalkozott. A kongresszus Horváth Sándor akkori titkár előadása alapján kimondotta, hogy a

bányászati szakoktatással való káros kapcsolat felbontassék és Budapesten önálló erdészeti főiskola állittassék fel.

Sajnos, hogy az egyesületnek ez a kívánsága mindeddig teljesezésbe nem ment; az egyesület ennél fogva éppen a múlt évben elhatározta, hogy erre vonatkozó kérelmét a kormánynál megújítja.

Az 1896. évi országos kongresszus ezeken kívül Vadas Jenő előadása alapján az erdészeti kísérletügy szervezését is szükségesnek mondta ki s ez a határozat csakhamar testet is öltött, amennyiben már 1898-ban megkezdette működését a központi erdészeti kísérleti állomás Selmeczbányán, melynek vezetése mellett négy vidéki állomás működik az erdőőri szakiskolákkal kapcsolatosan.

Az erdészeti tanügy terén további tevékenységet fejtett ki az egyesület az erdővédelmet és kisebb műszaki teendőket végző erdőőri személyzet kiképzésének kérdésében, amelyet ismételten tárgyalt. Felterjesztései útján egyfelől befolyt arra, hogy az erdőőri szakvizsga intézménye a hazai viszonyoknak megfelelő szervezetet nyerjen, másfelől pedig az erdőőri szakiskolák létesítésére is befolyást gyakorolt. S amidőn idők folyamán a változott szükséglet és a szerzett tapasztalatok ennek a kérdésnek újból való napirendre tűzését indokoltá tették, akkor azzal — éppen a közelmúltban — széles alapon újra foglalkozott az egyesület.

A több részről, az ehhez fűződő érdekek nem egészen helyes felfogása alapján szorgalmazott erdészeti középiskolák felállítását az egyesület mindeddig sikerrel ellenezte.

Az egyesületnek a szakoktatás előmozdítása érdekében kifejtett tevékenysége más tekintetben összeesik azzal a munkássággal, amit az erdészeti szakirodalom fejlesztésére és az erdészeti ismereteknek terjesztésére fordított.

A tanügy érdekében főfeladatának tekintette, hogy a szakoktatás számára megfelelő tan- és kézikönyvek bocsáttassanak rendelkezésre, másfelől pedig lehetőleg az időszerű és gyakorlatias kérdések felé igyekezett a szakirodalmat terelni. Evégből, részben az ily célra létesített Deák Ferencz-alapítvány kamataiból, részben folyó jövedelméből pályadíjakat tűzött és tűz ki; másrészt, hogy a szerzők munkája annál jobban megjutalmazassék s az érdekeltek is lehetőleg jutányosan jussanak a szakkönyvek birtokába, az egyesület a jóknak talált pályamunkák kiadását is magára vállalja s a kiadás költségeinek megtérülése után megmaradt könyvpéldányokat egészen a szerzők javára értékesíti. Ezáltal az egyesület már fennállásának első éveiben több erdészeti munka megjelenését idézte elő és elérte azt, hogy ma már az erdészeti tudománynak alig van ágazata, melyre nézve a hazai viszonyok figyelembe vételével készült szakmunka ne állana rendelkezésre.

Nem került ki az egyesület figyelmét az a körülmény sem, hogy az erdőgazdaság fejlődése az egész vonalon s kellő sikerrel csak úgy történhetik, ha az erdészeti ismeretek megszerzésére legkevesebb hajlandóságot mutató kisbirtokososztálynak s általában a népnek művelésére is gond fordítatik. Evégből már megalakulása idejében pályázatot írt ki egy népszerű erdészeti kézikönyv megírására; 1890-ben pedig elhatározta, hogy olyan kisebb füzeteket ad ki, melyek az erdőgazdaság körébe tartozó tudnivalókat népszerű leírásban tárgyalják s ezeket a füzeteket,

PODMANICZKY GÉZA báró
(Az Országos Erdészeti Egyesület második alelnöke 1875–1878.)

(összesen kilenczet) egyenként 5000 példányban az egyesületi tagok, a törvényhatóságok és közművelődési egyesületek útján ingyen terjesztette a kisbírtokosok között. Abból a célból pedig, hogy az erdőgazdálkodás iránt való érdeklődés egészen a legalsóbb néposztályig elhatoljon, egy-két ives népies füzeteket is adott ki, melyek egyes erdészeti kérdéseket mesék vagy elbeszélések alakjában tárgyalnak s ezeket a füzeteket az elemi iskolák útján s egyéb módon ingyen terjesztette. Ilyen füzetet az egyesület eddig hármat adott ki, egyenként 30,000 példányban.

Azok a szakkönyvek, melyeket az egyesület eddig saját költségén kiadott és terjesztett, nemkülönben az a néhány mű, mely bár nem az egyesület kiadásában jelent meg, de az egyesület által kiírt pályázat eredménye, jelen emlékirat függelékében vannak jegyzékbe foglalva.

Különösen kiemelendőnek tartjuk ezek közül e helyen azt a 3 kötetre terjedő nagy művet, a Magyar Erdészeti Oklevéltárt, amelyben az egyesület Tagányi Károly által Magyarország ezredéves fennállásának emlékére az erdészeti okiratokat az 1015. évig visszamenőleg összegyűjtötte.

Ezeken kívül azonban pályázat és megbízás útján biztosítva van még számos más munka is, amelyeket a függelékben szintén felsoroltunk.

Sokat tett az egyesület az erdészeti irodalom fejlesztése tekintetében az „Erdészeti Lapok“ című havi folyóiratnak kiadásával is, melyet Wagner Károly és Divald Adolf, a magyar erdőgazdaság és erdészeti szakirodalom nemes úttörői, 1862-ben alapítottak s melynek tulajdonjogát az egyesület, az addig kiadott „Évkönyvek“ beszüntetésével egyidejűleg, 1873-ban váltotta magához. E folyóiratnak eddig megjelent évfolyamai ma már egész kis könyvtárt képeznek s úgy a gyakorlatban működő erdészek, valamint a szaktudományok művelői számára bő kútforrásul szolgálhatnak.

E mellett 1881-ben két más irodalmi vállalatot is megindított az egyesület, t. i. az „Erdészeti Rendeletek Tára“ címűt, melynek évfolyamaiban az erdőgazdaságra vonatkozó általános érdekű kormányrendeletek, törvényes intézkedések és döntvények vannak összegyűjtve, továbbá Horváth Sándor: „Erdészeti Zsebnaptár“ című munkáját, mely tartalmasságánál fogva nagy keresletnek örvendő zsebkönyvnek bizonyult.

Felemlítendőnek tartjuk ezenkívül, hogy az egyesület egy *erdészeti műszótár* kiadását is tervezi, amelynek munkálatai már folyamatban vannak.

Figyellemmel volt az egyesület egyszersmind arra, hogy a magyar erdőgazdaság a vidéken, a fővárosban vagy az ország határain túl tartott kiállításokon kellően képviselve legyen s fejlődését megfelelő módon bemutassa. Evégből tanácssal, buzdítással és felvilágosítással karolta fel a kiállítások ügyét s többször azoknak rendezését is magára vállalta s mint az ily alkalmakkor nyert elismerések igazolhatják, feladatát sikeresen oldotta meg.

A kiállításokon rendszerint maga is részt vett a magyar erdőgazdaságra vonatkozó magyar és idegen nyelvű munkáknak számos példányt tartalmazó, úgyszólván teljes gyűjteményével.

Nem lehet említés nélkül hagyni végül azt a törekvést, amit az egyesület az erdészeti szolgálatban működők személyi és anyagi érdekeinek biztosítása, megóvása és előmozdítása, valamint a segélyre szorulókat támogatása tekintetében úgy általán-

nosságban, mint különösen az egyesületi tagokra nézve, megalakulása óta állandóan kifejtett.

Igy sokat foglalkozott azzal az eszmével, hogy az erdészeti pályához tartozók helyzetének biztosítására nyugdíj- és segélyegyesületet létesítsen, melyre különösen azok volnának ráutalva, akik magánszolgálatban alkalmaztatván, nyugdíjra nem tarthatnak igényt. Bár a szükséges eszközök elégtelensége ennek az eszmének az egyesület részéről való megvalósítását mindvégig megakadályozta, az egyesület csak akkor mondott le a tervről, mikor az eszme a rokon mezőgazdasági ág hasonló alkalmazottaival együttesen végre megoldásra talált.

Többször felszólalt az egyesület az állami tisztviselők javadalmazásának és szolgálati viszonyainak rendezése és javítása érdekében is, ami nem maradt eredménytelen, mert kétségtelen, miszerint abban, hogy az állami tisztviselők fizetését szabályozó 1893:IV. t.-cikk a törvény által külön intézkedés alá helyezett állami erdőtisztekre kiterjesztetett, valamint abban, hogy az erdészeti akadémiáról kikerülő fiatal szakemberek mindjárt tisztviselői minőségben vétetnek állami szolgálatba, s hogy végül az erdőtisztek létszáma a magasabb állások szaporításával megfelelően szabályoztatott, az egyesület többszöri felszólalásának és megokolt felterjesztéseinek nagy része van.

Felemlítendőnek tartjuk továbbá, hogy 1900-ban az egyesület az erdőtisztek műszaki minősítésének érdekében felszólalt és csatlakozott a Magyar Mérnök és Építész-Egylet által a műszaki minősítés rendezése ügyében indított mozgalomhoz.

Ami pedig az egyesületi tagok, illetve az elhalt tagok özvegyeinek és árváinak anyagi támogatását illeti, erre a célra az egyesület jelenleg öt alapítvánnyal rendelkezik, összesen 134,825 korona értékben.

A *Wagner Károly*-alapítvány, mely az „Erdészeti Lapok“ megalapítójának, az egyesület legérdemesebb munkásának és egykori alelnökének nevét viseli és az 1905. év végével 45,198 korona tőkével bírt, arra szolgál, hogy évi kamataiból az egyesület elhunyt erdőtiszt-tagjainak özvegyei és árvái segélyeztessenek. Ugyanezt a célt szolgálja az örökgyógy egykori buzgó választmányi tag után elnevezett *Luczenbacher Pál*-alapítvány (10,215 K).

A harmadik, mely a magyar közélet nagyhirű szerepvivőjének, a magyar erdőgazdaság igaz barátjának s hosszú időn át az egyesület elnökének nevét viseli, a *gr. Tisza Lajos*-alapítvány (50,735 K) arra szolgál, hogy évi kamatai a saját hibájukon kívül szorult anyagi helyzetbe jutott egyesületi tagok (erdőtisztek és altisztek) közt osztassanak fel.

A negyedik, melyet az egyesület a felséges magyar királyné emlékére „Erzsébet-alap“ névvel jelölt meg, arra szolgál, hogy évi kamataiból az egyesületi tagok sorából elhunyt erdőtisztek árvaleányai segélyeztessenek. Ez az alap 1905 végével 22,424 korona volt.

Hasonló a Faragó Béla által tett, 1905 végével 6253 K-t kitevő alapítvány rendeltetése.

Mindezekből az alapítványokból 1880 óta 72,550 K 90 f-nyi segélyt adományozott az egyesület, még pedig a *Wagner Károly*-alapítványból (1880 óta) 31,130 K

BÁNFFY BÉLA gróf

(az Országos Erdészeti Egyesület második alelnöke 1878—1885 éveken.)

90 fillért, a Tisza Lajos-alapítványból (1882 óta) 28,452 K-t, az Erzsébet királyné-alapítványból (1891 óta) 9806 K-t, a Luczenbacher Pál-alapítványból (1902 óta) 2458 K-t, végül a Faragó Béla-féle alapítványból (1904 óta) 704 koronát.

Az 1900. évben az egyesület vagyona a tagok körében eszközölt gyűjtés útján egy további alapítvánnyal gyarapodott, amely az alapítványt tevők kívánságához képest az egyesület mostani nagyérdemű alelnöke és hosszú éveken át titkára után Horváth Sándor-alapítvány nevet visel. Célja pedig az, hogy kamataiból a hazai erdőgazdaság felvirágozása körül kiváló érdemeket szerzett egyesületi tagok az egyesület részéről elismerő jutalomban részesüljenek.

Az elismerő jutalom eddig Kálnoki Bedő Albert egyesületi alelnöknek és Fekete Lajos ny. min. tanácsos, volt főiskolai tanárnak adatott ki, elsőnek a magyar erdőszet körül szerzett általánosan ismeretes érdemeinek hálás elismerésül, utóbbinak a magyar erdőszeti irodalom és szakoktatás terén kifejtett nagyarányú tevékenységeért. Legújabbán Tomcsányi Gyula nyerte el a jutalmdíjat az erdőszeti adminisztráció és ügyvitel, továbbá a hazai erdőszet történetének kutatása körüli hosszás, eredménydús működéséért.

Ezekben foglalható össze főbb vonásaiban az a tevékenység, melyet az egyesület a megalakulása óta letelt idő alatt kifejtett s ezek voltak a módok és eszközök, melyeket megalakulásakor maga elé tűzött céljainak és magára vállalt feladatainak elérésére használt. És bár elvitázhatlan igazság az is, hogy a széles alapokra fektetett alkotások, melyek az erdőszet terén a letelt négy évtized alatt létesültek, s az a minden irányban megindult eredményes tevékenység, mely az erdőgazdaság továbbfejlesztése és felvirágztatása terén tapasztalható, elsősorban az arra hivatott hatalmi tényezőknek, a magyar törvényhozás s a magyar kormány bölcs intézkedéseinek és erélyes munkálkodásának s buzgalmának köszönhetők — viszont azt sem vonhatja kétségbe senki, hogy a sikerek elérése érdekében az Országos Erdőszeti Egyesület is minden időben megtett mindent, amit egyesület társadalmi úton megtehet.

Hátra volna ezek után még az, hogy ebben a fejezetben a taglétszámról és az egyesület vagyonáról adjunk számot.

Az egyesületi tagok száma volt:

év	összes létszám	ezek közül alapító tag
1867 végével	653	113
1870 „	717	194
1875 „	760	290
1880 „	975	512
1885 „	1477	751
1890 „	1879	852
1895 „	2041	863
1900 „	2019	859
1905 „	1929	855

Az egyesület vagyona pedig volt:

az 1867. év végével kerekszámban	34.000 K
1870. „ „ „	86.000 „
1875. „ „ „	108.000 „
1880. „ „ „	248.000 „
1885. „ „ „	432.000 „
1890. „ „ „	620.000 „
1895. „ „ „	682.000 „
1900. „ „ „	769.133 „
1905. „ „ „	875.261 „

Ez utóbbi összegből esik:

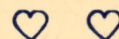
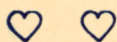
Értékpapírokra	359.500 K
Magánkötvényekre	70.982 „
Készpénzre	10.661 „
A székház értékére	388.330 „
Leltári tárgyakra	23.967 „
A könyvtár értékére	21.821 „

Az egyesület itt kimutatott vagyonában a fenn felsorolt alapítványok bennfoglaltatnak.

Az anyagi viszonyoknak ez a felette kedvező állása jórészt az egyesület gondos takarékoságának, főképp azonban és mindenekelőtt annak az önzetlen és más hazai egyesületek történetében alig előforduló támogatásnak köszönhető, melyben az egyesületet az erdőbirtokos-osztály, s nemkülönben az egyesület körébe sorakozó szakemberek mindenkor részesítették.

A vagyongyarapodásnak ez az örvendetes mértéke tette aztán lehetővé, hogy az Országos Erdészeti Egyesület munkálkodásának első 20 évét olyan öröktulajdönt képező székház építésével és felavatásával fejezhette be, mely míg egyfelől méltán helyet foglalhat az ország székesfővárosának egyik legszebb részén emelkedő díszes épületek között, másfelől az egyesületnek is minden igényt kielégítő helyiségeket nyújt a zavartalan munkálkodásra.

Végül az egyesület könyvtárára nézve felemlítjük, hogy az 1905. év végével 2362 művet tartalmazott 3148 kötetben.

HORVÁTH SÁNDOR

(Az Országos Erdészeti Egyesület második alelnöke 1899 óta.)

1851

/ 1866 /

Az Országos Erdészeti Egyesület elnökei.

Az Országos Erdészeti Egyesület fejlődését és működésének sikereit első sorban annak a bölcs, körültekintő és tapintatos vezetésnek köszönheti, amelyben elnökei és alelnökei részesítették.

Az Országos Erdészeti Egyesület első elnöke Buzini *Keglevich Béla* gróf volt, aki az egyesület ügyeit teljes odaadással és sikerrel vezette a kezdet nehézségei közepette 1875-ig, amikor hosszabb időre külföldre távozván, az elnöki széket az addigi első alelnök, Borosjenői és Szegedi *Tisza Lajos* gróf foglalta el s megtartotta 1898. évi január hó 26-án bekövetkezett haláláig.

Tisza Lajos grófnak közel negyedszázadra terjedő elnökségére esik az egyesület eddigi működésének javarésze, amelyből ő már alelnök korában bőségesen kivette részét. Lelkes híve volt a magyar erdőgazdaságnak, melynek fejlesztésére közreműködni sokoldalú egyéb politikai és gazdasági elfoglaltsága mellett is mindig ráért. Ő volt elnöke annak az erdőügyi bizottságnak, mely az erdőtörvény javaslatát tárgyalta, s mint ilyen, minden befolyását latba vetette arra, hogy erdőgazdaságunk ebben a törvényben a fejlődés szilárd alapját nyerje. Az ő tapintatos vezetése alatt az Országos Erdészeti Egyesület a nyugodt szellemi és anyagi fejlődés útján haladt; első tekintetben a szakirodalom örvendetes fellendülése, utóbbiban mostani székházunk felépítése és számos jótékony alapítványunk létesülése a jellegzetes főbb mozzanatok.

Gróf *Tisza Lajos*t az elnöki székben 1898-ban az egyesület mostani elnöke, *Losonczi Bánffy Dezső* báró követte. Maga is erdőbirtokos, aki mindig vonzalomma viseltetett az erdészet iránt, melynek közgazdasági jelentőségét teljesen átérzi. Az erdőgazdaság iránti érzékét már mint szolnokdobokamegyei főispán érvényesítette az erdőtörvény gyors és erélyes végrehajtása által, később pedig, mint a volt naszódvidéki erdők kormánybiztosa különlegesen erdészeti adminisztratív feladatot vállalt, amelyet a legfényesebben oldott meg, alapját vetvén az 1890. évi XIX. t.-cz.-en nyugvó ottani erdőgazdaságnak, amely már eddig is az ottani népet jóléthez, sőt gazdagsághoz juttatta. 1885-ben választatott második alelnöknek, s mint ilyen később elfoglalt magas méltóságainak terhe sem vonta el *Bánffy Dezső* bárót teljesen az egyesülettől. Mint miniszterelnök időt szakít magának, hogy az 1895-ben Besztercze-

bányán tartott közgyűlésen elnököljön, s az ő elnök'ete alatt álló kormány terjesztette a törvényhozás elé a községi stb. erdők állami kezeléséről szóló 1898:XIX. törvényzikket.

Egyesületi elnökké 1898-ban történt megválasztása óta pedig az egyesület működésének irányítását hálára kötelező odaadással és bölcsességgel intézi, s nemcsak a közgyűléseknek, hanem a választmányi üléseknek tárgyalásait is úgyszólván kivétel nélkül személyesen vezeti.

Az első alelnöki széket 1866-tól 1868-ig erdődi *Pálffy István* gróf töltötte be, akit 1868-tól 1875-ig *Tisza Lajos*, majd 1875-től 1880-ig *Wagner Károly* követett. Wagner Károlynak 1880-ban bekövetkezett halála után az egyesület alapítása és későbbi gyarapítása körül szerzett érdemeinek elismeréseként addigi titkárát, Kálnoki *Bedő Albert* országos főerdőmestert, később földmívelésügyi államtitkárt választotta meg első alelnöknek, aki e méltóságot ma is viseli.

A második alelnök tisztjét 1866-tól 1875-ig *Wagner Károly*, 1875-től 1878-ig *Podmaniczky Géza* báró, 1878-tól 1885-ig *Bánffy Béla* gróf, 1885-től 1898-ig *Bánffy Dezső* báró viselte. 1899-ben a közgyűlés az egyesület szellemi és anyagi fejlődése körül nagy érdemeket szerzett addigi titkárát, *Horváth Sándor* főerdőtanácsost, most miniszteri tanácsost választotta meg a második alelnöki méltóságra.

Az Országos Erdészeti Egyesület tisztviselői.

Az Országos Erdészeti Egyesület titkári állását 1866-tól 1880-ig Kálnoki *Bedő Albert*, 1880-tól 1899 végéig *Horváth Sándor* töltötte be. Ekkor a titkári állás, mint teljesen független, más szolgálattal össze nem kapcsolható állás újra szerveztetvén, azt azóta az egyesület jelenlegi titkára, *Bund Károly* tölti be.

Mint pénztáros az egyesület szolgálatában állott *Hantos János*, *Leviczky Albert*, *Cserny Győző* és jelenleg *Gaal Károly*. *Cserny Győző* jelenleg mint segédtitkár működik.

Az Országos Erdészeti Egyesület irodalmi működésére vonatkozó adatok.

I. Saját kiadmányai:

a) Kézikönyvek.

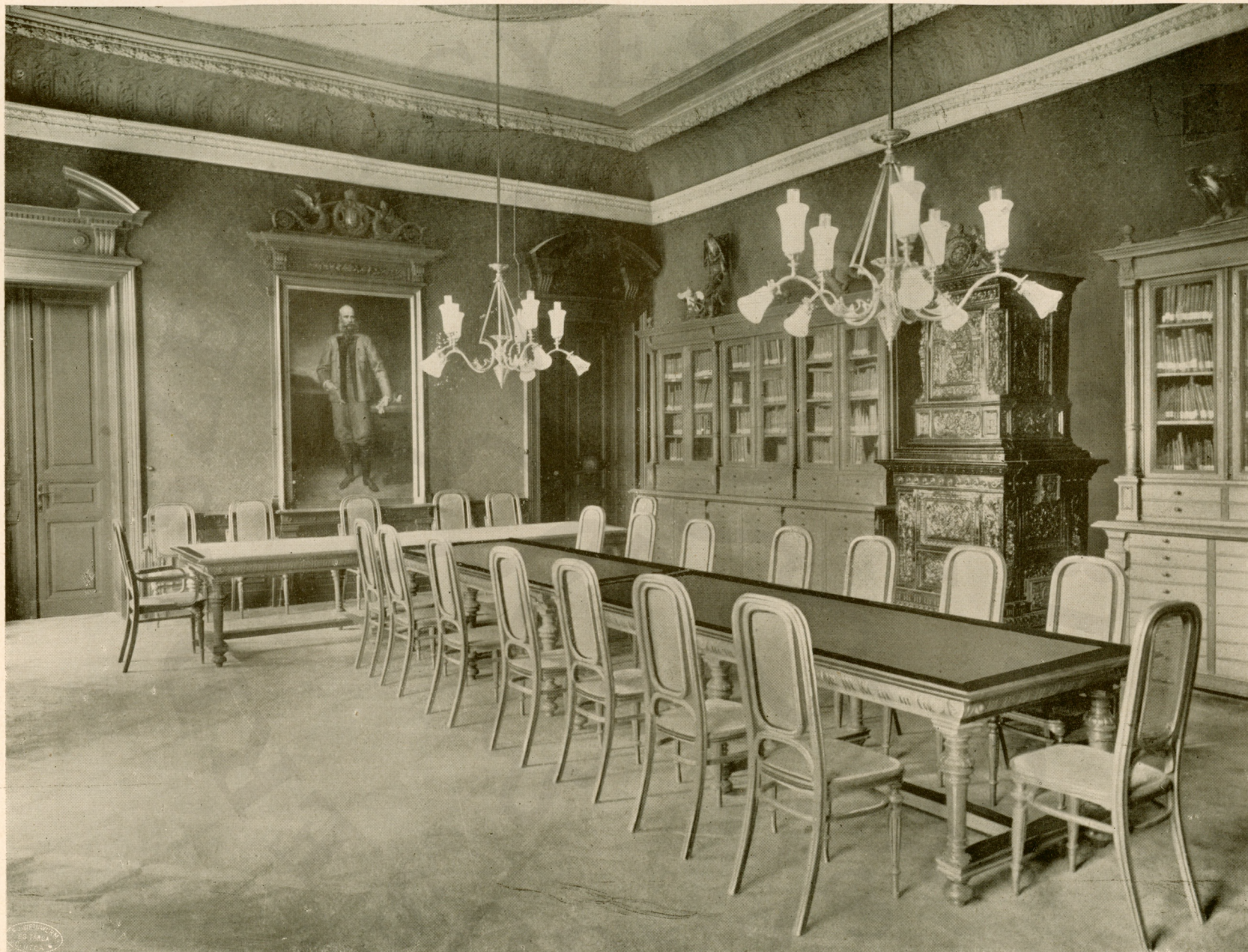
1. *Béky Albert*. Számtan (erdőörök részére). Bpest, 1904. (1 kötet.)
2. *Belházy Emil*. Egy új szerkezetű távmérő. Bpest, 1875.
3. — Az erdőrendezéstan kézikönyve. (100 arannyal jutalmazott pályamű). Bpest, 1895.
4. *Cséti Ottó*. Erdészeti földmérés-tan. (100 arannyal jutalmazott pályamunka.) Bpest, 1888.
5. *Fekete Lajos*. A tölgy és tenyésztése. (100 arannyal jutalmazott pályamunka.) Bpest, 1888.
6. *Fekete L. és Mágócsy-Dietz S.* Erdészeti Növénytan. (200 arannyal jutalmazott pályamunka.) Bpest, 1891—1896. (2 kötet.)
7. *Földes János*. A legelő-erdők. (Dicséretet nyert pályamunka.) Bpest, 1895.

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET SZÉKHÁZA
(Budapest, V., Alkotmány-utca 6. sz.)

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET SZÉKHÁZÁNAK KÖZGYŰLÉSI TERME

8. *Gaul Károly*. Hazánk házi faipara. (Pályadíjnyertes munka.) Bpest, 1902.
9. *Gellért József*. A bükk-tüzifa romlása és az ellene való védekezés. (Pályadíjnyertes munka.) Bpest, 1902.
10. *Illés Nándor*. Erdőtenyésztéstan. (Pályamunka.) Budán, 1871. (1 kötet.)
11. — A futóhomok megkötése, befásítása és használata. (40 arannyal jutalmazott pályamunka.) Bpest, 1885. (1 kötet.)
12. — (Havas József, dr. Horváth Géza és Vadas Jenő közreműködésével.) A akác paizstetű kérdése Magyarországon. Bpest, 1896.
13. *Pécs Dezső*. A külföldi fanemek megtelepítése. Bpest, 1903.
14. *Pohl János*. Tangens-táblázatok. Bpest, 1900.
15. *Sobó Jenő*. Erdészeti Építéstan. I. rész. Középitéstan. (2 kötetben.) II. rész. Ut-, vasút- és hidépitéstan. III. rész. Vízépitéstan. (200 arannyal jutalmazott pályamunka.) Bpest, 1898—1899. (A III. rész előkészítés alatt!)
16. *Szécsi Zsigmond*. Az erdőhasználaton kézikönyve. (100 arannyal jutalmazott pályamunka.) II. kiadás. (Az első kiadás 1884-ben jelent meg.) Bpest, 1894.
17. *Tagányi Károly*. Magyar erdészeti oklevéltár. (Magyarország ezredéves fennállásának emlékére.) I. kötet 1015. évtől 1742-ig. II. kötet 1743. évtől 1807-ig. III. kötet 1808-tól 1867. évig. Bpest, 1896. (3 kötet.)
18. *Tomcsányi Gusztáv*. Erdei csemeték nevelése. (Dicséretet nyert pályamunka.) Bpest, 1889.
19. *Vadas Jenő*. Erdőműveléstan. (150 arannyal jutalmazott pályamunka.)

b) Népszerű kiadmányok.

20. *Fekete Lajos*. A Magyarországon előforduló főbb fanemek csemetéinek természetése és ültetése. (50 arannyal jut. pályamunka.) Népszerű kiadmányok I. füzet. Bpest, 1889.
21. — Az erdei vetésről és ültetésről. (40 arannyal jutalmazott pályamunka.) Népsz. kiadmány II. füzet. Budapest, 1893.
22. — Az erdő ápolásáról és használatáról, annak megalapításától a letarolás idejéig. (Népsz. kiadm. III. füzet.) Bpest, 1895.
23. — Az erdők berendezése. (Népsz. kiadm. IV. füzet.) Bpest, 1898.
24. — A vágásra érett erdő kihasználása. (Népsz. kiadmányok V. füzet.) Bpest, 1898.
25. — Az erdők felujtása, kapcsolatosan azok rendszeres kihasználásával. (Népsz. kiadm. VI. füzet.) Bpest, 1898.
26. — Népszerű erdészeti növénytan. (Népsz. kiadmányok VII—IX. füzet.) Bpest, 1900—1905.
27. *Arató Gy.* Cseres Józsi és Boros Rózsí szép története, vagy ki mint vet, úgy arat. (Az erdészeti ponyvairodalmi kiadmányok I. füzet.) Bpest, 1895.
28. — Hogyan ment férjhez Gödör Julcsa, vagy a gonosz lelkű embert megbünteti az Isten. (Az erdészeti ponyvairodalmi kiadmányok II. füzet.) Budapest, 1896.
29. *Boros Mór*. Hogyan lett igazza a bolond beszéde, vagy többet észszel, mint erővel. (Az erd. ponyv. irod. kiadmányok III. füzet.) Bpest, 1897.

c) Időszaki kiadmányok.

30. Az Országos Erdészeti Egyesület közleményei (1867—1870.).
31. Az Országos Erdészeti Egyesület évkönyve az 1867., 1868., 1869., 1870. és (1871—1872.) évekről. (4 kötet.)
32. Erdészeti Lapok évfolyamai 1862-től 1906-ig. (45 évfolyam.)
33. Erdészeti Zsebnaptár. (Szerkeszti: Horváth Sándor.) 1881-től 1907-ig.
34. Erdészeti Rendeletek tára. (1881-től 1905-ig.)

II. Az egyesület által kiírt pályázatok eredményeként, de nem az egyesület kiadásában megjelent művek:

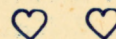
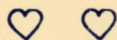
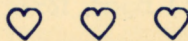
1. *Bedő A. dr.* Erdőör vagy az erdészet alapvonalai. (Pályadíjnyertes munka.) I—VIII. kiadás.
2. *Fekete Lajos és Sóltz Gyula.* Az erdőbecslés tan kézikönyve. (100 arannyal jutalmazott munka. 2 kiadás.)
3. *Márton Sándor.* A legelőerdők berendezése. (100 arannyal jutalmazott mű.)

III. Pályázatok, illetőleg megbízás útján biztosított, munka alatt álló művek:

1. Erdészeti vegytan (Bencze Gergely).
2. A fák anatómiai leírása (Tuzson János dr.).
3. A faértékesítés (Téglás Károly).
4. Az ákác monografiája (Vadas Jenő).
5. Az Erdészeti Lapok tárgymutatója (Térfi Béla).
6. Erdőgazdasági encyklopaedia.
7. A mezőgazdaság kézikönyve.
8. Erdőgazdasági politika.

Az Országos Erdészeti Egyesület közgyűléseinek helye.

1866. (alakuló ülés) Pest.	1880. Mehádia.	1894. Budapest
1867. Losoncz.	1881. Budapest.	1895. Besztercebánya.
1868. Debreczen.	1882. Máramarossziget.	1896. Budapest.
1869. Kassa.	1883. Budapest.	1897. „
1870. Pest.	1884. Pécs.	1898. Szepsiszentgyörgy.
1871. „	1885. Budapest.	1899. Pozsony.
1872. Torda és Petrozsény.	1886. „	1900. Selmeczbánya.
1873. Pest.	1887. Kőrmöczbánya.	1901. Budapest.
1874. Kalocsa.	1888. Budapest.	1902. Menyháza és Zöldes (Arad m.).
1875. Pílis-Maróth.	1889. „	1903. Budapest.
1876. Budapest.	1890. Tátrafüred.	1904. „
1877. „	1891. Budapest.	1905. „
1878. „	1892. „	1906. „
1879. Székesfehérvár.	1893. „	

„AZ ORSZÁGOS ERDŐSZETI EGYLETNEK 1868. SZEPTEMBER 21-ÉN DEBRECZENBEN EGYÜTT JELEN VOLT TAGJAI.”

- I. (legelső) sor : *Wagner* Károly, m. k. erdőtanácsos, erd. tanár, II. alelnök; *Latínák* Márton, földbirtokos; *Tisza* Lajos, főispán, I. alelnök; *Szunyogh* Albert, földbirtokos; *Kiss* Sándor, földbirtokos, közgy. ügyvezető; Papi *Balogh* Péter, gazd. tanint. igazgató; *Schweinitzer* Ignác, k. főerdész; *Hoffmann* Sándor, közalap. erdész; *Scherffel* Samu, erdőmester; *Zachar* József, Coburg hgi főerdész; *Kádár* István, közalap. erdőmester; *Schuster* József, erdőmester; *Haske* Emil, Kassa város erdőbírája.
- II. sor: *Szöcs* Károly, k. erdész; *Faller* Károly, k. erdőmester; *Osterlamm* Armin, k. erdőgyak.; *Scultéti* Náthán, k. erdőmester; *Sólcz* Gyula, k. fogalmazó; *Laitner* Elek, k. erdőgyak.; *Brunner* Károly, erdész; *Harsányi* Gábor, vár. tarácsnok; *Szöllőssy* János, földbirtokos; *Leyrer* Ferencz, k. erdőgyak.; *Teselszky* János, urad. titkár; *Joász* Alajos, k. erdész; *Kálvár* Bálint, urad. erdész; *Terbócs* Bertalan, v. erdész; *Pulvermacher* (Szepesi) Gusztáv, urad. erdőmester; *Ujházy* Dénes, közalap. erdész; *Trattner* Mihály, közalap. erdőbíró; *Wieser* Alajos, k. erdész.
- III. sor: *Treisz* János, erdész; *Kubacska* Hugó, erd. akad. segédtanár; *Wokrza* Vilmos, urad. erdőmester; *Wessely* János, erdőfelügyelő; *Schmerl* Sándor, urad. erdész; *Lang* Gábor, k. erdész; *Tasnády* István, erdész; *Török* Pál, Debreczen vár. erdőmester; *Bedő* Albert, egyl. titkár; *Ruttner* (Rónay) Antal, m. k. erdész; *Szőnyey* István, erdész, *Zivuska* József, erdész; *Girsik* János, k. erdőtan.
- IV. sor : *Szojka* Sándor, erdész; *Landerer* Artur, vallásalap. erdész; *Fikker* (Abrudbányay) Béla, k. erdész; *Szoller* Ignác, erdőmester; *Krivácsy* Elek, k. erdész; *Simonffy* Kálmán, erdész; *Fröhlich* Ágoston, k. erdész (különállóan).
- V. sor: *Krúg* József, főerdész; *Szabó* Adolf, k. erdőgyakornok; *Böhm* Ferencz, erdőbíró; *Stanislaw* (Eleőd) Simon, k. erdész; *Blaschek* Frigyes, urad. erdőmester; *Pintér* Károly, erdőmester.

Az „Országos Erdészeti Egyesület“ igazgató-választmánya.

Elnök:

Bánffy Dezső báró, v. b. t. t., földbirtokos, stb. stb.

I. alelnök:

Kálnoki Bedő Albert dr.,
nyugalmazott földmív. államtitkár stb.

II. alelnök:

Horváth Sándor,
miniszteri tanácsos.

Választmányi tagok.

Almássy Andor, m. kir. erdőigazgató,
Arató Gyula, m. kir. erdőtanácsos,
Bittner Gusztáv, urad. erdőmester,
Csík Imre, m. kir. erdőtanácsos,
Csupor István, primási főerdőmester,
dr. Darányi Ignác, v. b. t. t., orsz. képviselő,
földmív. miniszter,

Eleőd Jósa, ügyvéd,
Feilitzsch Arthur br., cs. és kir. kamarás,
Fekete Lajos, ny. mín. tanács, főisk. tanár,
Garlathy Kálmán, ny. m. kir. erdőigazgató,
Gaul Károly, műegyet. magántanár,
Havas József, miniszteri tanácsos,
Hangay Géza, m. kir. erdőtanácsos,
Hirsch István, ny. miniszteri tanácsos,
Illés Nándor, nyug. m. kir. főerdőtanácsos,
Nemeskéri Kiss Pál, cs. és kir. kamarás, földb.,
Krajcovicz Béla, kir. erdőfelügyő,
Khuen-Hédervary Károly gróf, v. b. t. t., földb.,
Laitner Elek, miniszteri tanácsos,

Lászlóffy Gábor, m. kir. főerdőtanácsos,
Máday Izidor, ny. miniszteri tanácsos,
Nagy Károly, m. kir. főerdőtanácsos,
Péck Kálmán, m. kir. főerdőtanácsos,
Podhráczky András, Coburg hercz. erdőigazg.
Reinfusz Bódog, prépostsági erdőmester,
Rónay Antal, miniszteri tanácsos,
Schmidt Ferencz, uradalmi erdőmester,
Simon Gyula, m. kir. erdőtanácsos,
Sóltz Gyula, ny. orsz. főerdőmester, mín. tan.,
Scholcz Ottó, árvaí közb. urad. főerdőmester,
Tavi Gusztáv, ny. mín. tan., urad. igazg.,
Téglás Károly, m. kir. erdőtan., főisk. tanár,
Tomcsányi Gusztáv, m. kir. erdőigazgató,
Tomcsányi Gyula, miniszteri tanácsos,
Török Gábor, városi erdőmester,
dr. Tuzson János, műegyet. magántanár,
Vadas Jenő, m. kir. főerdőtan., főisk. tanár,
Vadászfy Jenő, közalap erdőtanácsos,
Vuk Gyula, tőzsdetanácsos, fakereskedő.

Számadásvizsgáló-bizottság:

Elnök: Bodor Gyula, m. kir. erdőtanácsos.

Tagok: Balogh Ernő, m. kir. főerdész, Szalai Ernő, m. kir. közalapítv. erdőmester,
Gruber Gyula, m. kir. főerdész, Térfi Béla, m. kir. főerdész.

Póttagok: Brannich Gyula, m. kir. erdőszámellenőr, Marsovszky Ede, székesfővárosi erdőtiszt.

Tisztikar:

Titkár: Bund Károly,

Segédtitkár: Cserny Győző, kir. alerdőfelügyő.

Pénztáros: Gaal Károly, földmín. s. h. igazgató.

= Az Országos Erdészeti Egyesület tagjai 1906-ban. =

(Azok neve, akik 40 év óta tagjai az egyesületnek, feltünőbb betűvel van szedve.)

I. Alapító tagok:

Abrudbányai Béla †	özv. Batthyány Lajosné gr.	Bömches Frigyes
Ács Sándor	Batthyány-Strattmann	Brassói bánya- és kohórezsvény-egylet
Adriányi Antal †	Ödön hg,	Brecz Sándor
Adriányi Arnold	Bátyka János	Breuner Agost gr.
Agh Gyula	Bécsy Dezső	Breznóbánya Város
Ágotha Alajos	Bedő Albert dr.	Briestyánszky Endre
n. Akantisz Rezső örök.	n. Beiwinkler Károly örök.	Brusek Henrik
Aladics Emil	Békefi Miklós	Budapest székesfőváros
Allender Frigyes	Bekény Aladár	Burdáts János
Almássy Andor	Bélai József	Campione Károly
Almássy Pál	Belházy Emil †	Chabada Géza
Ambrózy István br.	Belházy Jenő	Chotek Rezső gr. †
Ambrózy Lajos báró	Bencsik Sándor	Coburg-Koháry Agost hg.
n. Andrassy Aladár gr. örök.	Bencze Gergely	Comaniciu János
Andrassy Dénes gr.	Bendy Imre	Craus Géza
Andrassy György gr.	Benitzky Gyula	Császka György
Andrassy Gyula gr. örök.	Benitzky Ödön	Csaszkóczy Károly
Andrassy Manoné	Berchthold Rikárd gr. †	ifj. Csaszkóczy Mihály
Apatini m. kir. erdőhivatal	Bérczy Márton	Cseh Pál
Apponyi Albert gr.	Bereczky Gyula	Csekonics János gr.
Aranyi Márk	Beszterczebánya város	Cseres Gyula
Arató Gyula	Beust Ödön	Cserny Gyöző
Aronffy Ernő	Bézsán János br.	Csíby Lőrincz †
Árvaí közbirt. uradalma	Biach Mór	Csik Gyula
Asztalos Albert	Biebel Aurél	Csik Imre
Atzél Lajos br.	Biebel János	Csípkay János
Atzél Péter örök.	Bielek István †	Csopey Kornél
Aue József † örök.	Bíkkál Nándor	Csupor István
Augusz Antal br.	Bíloveszky József	Czegléd város
Babos József	Bischitz Mór	Czékus György
Bacsák Béla	Bittner Gusztáv	Czizer Károly
Baiersdorf Adolf	Blaschek Frigyes jogut.	Dabsy Frigyes
Baiersdorf Károly	Blaschek Ede	Daempff István
n. Balás Emil örök.	Bobok Tivadar	Damoki faüzlet társ.
Balás Pál örök.	Bodnár Richárd	Darányi Ignác dr.
Balás Vincze	Bodor Zoltán	Debreczen szab. kir. város
Baltai János	Bogdán Géza	Debreczy Ödön
Bánffy Albert br.	Bokor Róbert	Deés város
n. Bánffy Béla gr. örök., Serényi	Boksay Gusztáv	Dégenfeld Imre gr.
Béláné gr.	Bolza István gr.	Dégenfeld Lajos gr.
Bánffy Dezső br.	Dei Conti de Bona Marino	Dercsenyi Kálmán
Bánhidy Béla br.	Bonnaz Sándor	Derecskey Károly
Bánik György	Borbát Gerő	Dernyei Antal
Barcs Kálmán	Bornemissza János	Derzsy Gábor
Batthyány Elemér gr.	Borszéki Soma	Dessewffy Aurél gr.
Batthyány Ferencz gr.	Bossányi István	Dettrich Flórián
Batthyány Fülöp gr.	Bothó Imre	Déván Róbert örök.
Batthyány Géza gr.	Bozó Pál	Dezső Zsigmond
Batthyány Gusztáv hg.	Böhm Ferencz örök.	Dianovszky Pál

Dietl Ágoston
Dimitrievics György
Dipold Imre
Divald Adolf †
Divald Béla
Divald József
n. Domokos Sándor örök.
Donáth Sándor
Dömötör Tihamér
Döry Dénes örök.
Dulánszky Nándor dr. †
Durst Emil †
Edelsheim-Gyulai Lípót br.
Eggenhoffer Albert
Egri érseki főkáptalan
Eibl Gusztáv
Eleőd Jósá
Eleőd Simon
Eltz Károly gr.
Emeríczy Győző
Engel D. F.
Engel Sándor
Eperjes város
Erdélyi Gyula
Erdődi György
Erdődy Ferencz gr.
Erdődy Imre gr.
n. Erdődy István gr.
jogutódja Erdődy Gyula gr.
Érkövy Adolf
Ernuszt Kelemen
Ertl János
Esztergomi érseki káptalan
Eszterházy Béla gr.
Eszterházy Miklós hg.
Eszterházy Miklós Möricz hg.
Faller József örök.
Fás Géza
Fehér Pál
Feilitzsch Arthur br.
Fekete Ferencz
Fekete Lajos
Fenyves Lajos
Ferencz Gyula
Festetich György gr.
Festetich Pál gr.
Feueregger Imre
Filípek Sándor
Fiume szab. kir. kikötőváros
Fogarassy Mihály
Forberger János
Forgách Kálmán gr.
Forgách Károly gr.
Fóthi Nándor
Földes János
Földi János
Förster Gyula
Friedmann Ignác

Frits Béla
Früstök István jogutódja Früstök T.
Fuchs Szilárd
Fülep Lajos
Füredi Ede
Füstös Kálmán
Füzi Dénes
Füzy Zoltán
Gabnay Ferencz
Gábor Sándor
Gajári József
Garlathy Kálmán
Garlathy Oszkár
Gáspár Béla
Gaspero Antal
Geibel Rezső
Geiszler József
Gelínek Tivadar
Gerő Gusztáv
Gerő Virgíl
Gesztes Lajos
Ghyczy Ignác
n. Ghyczy Emil jogutódja dr.
Ghyczy Kálmán
Ghyczy Kálmán
Ghyczy Lívius
id. Giller János †
Girsik János †
Girtl Adám
Girtl Vincze
Glasner József
Glós László
Gombossy János †
Gondol Dezső
Gödöllői m. kir. erdőhivatal
Götz Fülöp
Götz Károly
n. Gräber Miklós örökösei
Groedl Armin
Groedl testvérek, fakeresk. czég
Gromon Dezső br.
Gründl Gyula
Guha Károly örökösei
Gurányi István
Guttman S. H.
Gyöngyössy Béla
György Endre
n. Györke István jogutódja
Györke István
Györy Géza
Gyürky Ábrahám gr. örök.
Gyürky Ábrahám grófné
Haasz Adolf
Hadik-Barkóczy Endre gr.
Hajas József
Hajdú József
Hajdu Rezső
Hajnald Lajos

Hajnik János
Halácsy Kálmán
Halász F. Antal
dabasi Halász Géza
Halbauer István
Hammer Károly
Hangai Géza
Hantos János †
Hanzely István
Harczer János
Harnisch és társa
Hárs István
Havas Ágoston †
ifj. Havas János
Havas József
Héczey Lajos
Helferstorfer Ottmár
Herrmann Imre
Herzfeld Gyula
Hibbján János
Hideghéty Antal †
Hirsch István
Hirsch József Lajos
Hoffmann Bruno
Hoffmann Fr. örök.
Hoffmann Samu
ifj. Hoffmann Sándor
id. Hoffmann Sándor
Hollós Ferencz
Homolka Lajos örök.
Hont vármegye területén létező
község
Hoós Ernő
Horn Dávid
Horn Mór
Hornig Károly dr.
Horvát-szlavon erdészeti egyesület
Horváth Béla
Horváth Imre
Horváth Lajos
Horváth Sándor
Hring Samu
Hub Rezső
Hubay Zsigmond
Hubert Aladár
Huboda Gusztáv
Hudák Lajos
Hunyadi Imre gróf
Huszár István
Huszár József
Huszár Tibor, vámosmíkolai hit-
biz. urad. erdőhivatala
Huzly Károly
Hügl és Saager cég
Igló város
n. Ihrig Eberhard örök.
Iliesiu Jakab örök.
Illés Nándor

Imre Dénes
n. Inkey István br. örök.
Inkey József
Ivanka Imre
Jákó Jenő
n. Jambrich János örök.
n. Janák László örök.
Janatka József
Jankovich Gyula
Jánosy Dénes
n. Janthó János örök.
Jarínay Vilmos
Járos János
Jászovári prépostság
Javorszky Albert
Jeníkovszky Lípót
n. Jenőfi Jenő örök.
Joász Alajos
Joos Elek
Jósika Samu br.
Jovits Lázár
József kir. hercz. Ö Fensége †
Kabina János
Kachelmann Walther
Kádár István †
Kallina Károly
Kalmár Tivadar
Kalocsai érseki káptalan
Karácsonyi Guidó gr.
Horgosi Kárász Imre
Kárász István
Károlyi Alajos gr. †
Károlyi Árpád
Károlyi László gróf
Károlyi Tibor gróf
Kass Ede
Kassa sz. kir város
Kassai közgyűlés
Kaufmann Béla
Kayser Sándor
Kecskemét város
Keglevich Béla gr. †
n. Keglevich István gr. örök.
Kelemen Albert
Kelemen Sándor
Kelen Gusztáv †
Keleti Nándor
Kellner György
Kelner Valér
Kende Dániel
Kende Kanut
Kenessey Kálmán
Kerekes János
Kern György
Khuen-Héderváry Károly gr.
Kigerl János
Kim Béla

Kirinyi Béla
Kis Ferencz
n. Kiss Miklós örök.
nemeskéri Kiss Pál
Klein Náthán
Klein Ödön †
Klipunovszky Károly
zarándi Knöpfler Károly
Kohl és tsa. fűrészpenge-gyáros
és cég
Kohn Náthán
Kolczonay Antal
Koller János
Kolozsvár sz. kir. város
Kolozsvári m. kir. bányáig.
Koncz Imre
Kondor Vilmos
Korai Frigyes
ifj. Kormány Mihály
Kossányi Róbert
Kostyal György
Kosztka Vilmos
Kotzmann Géza
Kovács Aladár
Kovács Béla
Kovács Gábor
Kovács Géza
ifj. Kovács Pál
Kovács Zsigmond
Körmöcz sz. kir. főbánya-
város
Körös László (Selmecbánya)
Köváry László
Kövessy Ferencz dr.
Krajcsovics Béla
n. Krausz Géza örök.
Krausz József
n. Kremnitzky Aladár örök.
Kremsér János
Krivácsy Elek
Kryvos András
Kubányi Endre
Kugler József
Kugler Lajos †
Kuhinka Ferencz
Kuhinka Gyula
Kuntzl Antal
n. Kutrovich István örök.
Kuzma Gyula
n. Kürthy Géza örök.
Laczkó Elek
Laitner Elek
Lamberg-Luzsénszky gr. család
Lánczy Antal
Lánczy Gyula
Láng Gábor †
Lange Pál
Lászlóffy Gábor

Lászly István
Lator István
Laukó Sándor
n. Lavotta Albert örök.
Lázár Jakab
Lechner Gábor
Legányi Géza
Lehoczky Aladár
Lehoczky János
Lende Ede
Leopold Rudolf
Lesenyi Ferencz †
Levitzky Albert
Liebner József
Linszky Károly
Lippai m. kir. főerdőhivatal
Lipthay Béla br. †
Liptóújvári m. kir. főerdőhivatal
Lonkay Antal
Lónyay Gábor †
Lo Presti Lajos br.
Lopusny Kornél
Lord és tsa czég
n. Loványi Lenárd örök.
Lócse város
id. Luczenbacher Pál
örök.
Lugosi m. kir. erdőigazgatóság
Máday Izidor
Maderspach Viktor
Mágócsy-Dietz Sándor dr.
Magyar-német erdőiparegylet
Majláth György
Major Pál
Majthényi László br.
Máltsek Gusztáv
Mandelik Dániel
Máramarosszigeti m. kir. erdő-
igazgatóság
Máramarosszigeti m. kir. jószág-
igazgatóság
Marcellly Gusztáv †
Marczibányi Antal
Máriássy Mátyás
n. Markos György örök.
Marosvásárhely sz. kir. város
Márton Sándor
Masztics Gusztáv jogutódja
Masztics Gusztáv
Mátray József
Maubach Ottó
Mauks Vilmos
Mayer Aurél
Mednyánszky Dénes br.
Mentler Sándor
Merényi Gyula
Metián Traján
Metianu János dr.

Michalus Sándor
n. Micsky Zsigmond örök.
n. Migazzy Vilmos gr. örök.
n. Mihálcsics Miklós örök.
Mihálik Dezső
Mihálovics József
Mihályfy Mihály
Mikes János
Miklós Lajos
Mikó Béla
Mílch Dávid
Mílch Izrael
Míljkovits Péter
Mikó Péter
n. Miske Imre br. örök.
Miskolczy János
Missics Pál
id. Mjazonovszky Károly
Molcsányi Ernő
Molcsányi Gábor
Molnár Ágost
Molnár Károly
n. Morvay Gyula örök.
Mölczer Gyula
Muhos István †
ifj. Muraközy János
Müller Frigyes és tsa
Nachtnebel Ferencz
Nádas Béla
Nádasdy Ferencz gr.
Nádasdy Lipót gr.
Nádassy Kálmán
Nadhera Pál
chrenóczi Nagy Antal
Nagy Gábor
Nagy György
Nagy György
n. Nagy Gyula örök.
Nagy László
Nagybányai m. kir. bányaiigazg.
Nagy-Röcze város
Nagyvárad i. sz. káptalan
Németh Samu
Neógrády Kálmán
Neuberger Ármin
Neuschloss Emil
Neuschloss J. és fia i czég
Neuschloss Ödön és Marcell czég
Nógrádmegyei gazd. egyes.
Nógrádm. hölgyek alapítv.
Nopcsa Elek br.
Nopcsa Ferencz br.
Novák József
Nyitrai székeskáptalan
Obholczer Béla
Ocsárd Károly
Odescalchy Arthur herczeg
Odescalchy Livius hg.

Ormay Gyula
n. id. Ormós Zsigm. örök. ifj.
Ormós Zs.
Osterlamm Ármin
Oszt.-Magy. csász. kir. szabad.
államvasut társaság
Oszt.-Magy. csász. kir. szabad.
államvasut urad. igazg.
Ötvös Lajos
Pagura Antal
Pálffy Alajos
Pálffy Antal hg.
Pálffy István gr.
Pálffy János gr.
Pálffy József gr.
Pálffy Mór gr.
Páll Miklós
Pánczél Ottó
Panek Norbert
Pannonhalmi főapátság
Papi-Balogh Péter †
Papp János
Párnaí Attíla
Parragh Béla
Parti Evald †
Pásztóhy Ernő
Paulik Andor
n. Pausinger József örök.
Payer Sándor
Péch Dezső
Péch Kálmán
Pécs város
Peitler Antal
Pékh József
Peller Ferencz
Pellion Lajos örök.
Penty Albert †
Perczel Lajos
Perényi Zsigmond br.
Pesti hazai első takarékpénztár
Pesti ifjak alapítv.
Pető Lajos
Petykó József †
Pfauser Lajos
ifj. Pfeiffer József
Pick Henrik
Piller Kálmán
Pirkner Ernő
Pischl Pál
Piso Kornél
Pitroff Kornél
Plech József örök.
Podmanitzky Géza br.
Pokupcsics Gyula
Polák Hermil
Pollág Géza
ifj. Pollák Bernát
Polyák Béla

Popper Lipót br.
Porubszky Károly
de Pottere Gerard
Prandau Gusztáv br.
Preisznér Nándor
Prély István
Prindl András
n. Prodanovics János örök.
Prohászka Lajos
Prónay Dezső br.
n. Prónay István örök.
Prorok Kajetán
Prukberger József †
n. Prusinszky Károly örök.
n. Pukács Antal örök.
Raab Samu †
Radák Ádám br.
Radó Pál
n. Radu T. Miklós örök.
Radvánszky Béla br.
Radvánszky Géza br.
Ranolder János
Ratkovszky Károly
Récsei-Papp Albert
Reinfusz Bódog
Reizmann Hermann
Remann József
Révai Gyula br.
Révai Lajos
Révész Károly
n. Révi József örök.
Rezcsek Antal
Rimamurány Salgótarjáni
vasmű részvénytársulat
Rímaszombat város
n. Ringler Károly örök. Ringler
Antal
Rochlitz Nándor
Roheim Károly
Roller Adolf †
Románbánsági ezred. vagyonközs.
Rónay Antal
Roth Emil
Roth Ignác örök.
Rozenhal Jakab
Rozinszky Béla
Rózsay Rezső
n. Rozsnyai János örök.
Römer Frigyes
Rudics József br.
Rutska Tivadar
Ruttkay Géza
Sághy Kálmán
Sándor Elek
Sáros nagy- és kis-pataki köz-
birtokosság
Sáros vármegye gazdasági egye-
sület

Scherffel Samu †
Schertoss Arthur gr.
Schillinger Adolf jogutódja
Schillinger Béla
Schlachta László
Schmidl Soma
Schmidt János
Schmidt Károly
Schmidt Vilmos
Schobel Károly
Scholcz Rezső †
Scholz Ottó
Schossberger Henrik
Schönborn Ervin gr.
Schréter Károly
Schréter Salamon
Schriftwieser József
Schubert József
Schusztér József
Schwob Sándor
Scultéty Náthán †
n. Seeberg Adolf örök.
Selmecz-Bélabánya sz. kir.
bányaváros
Selmecz m. kir. főbányagrófi
hivatal
Sényi Gyöző
Serédi Róbert †
Seyfried Károly
Simenszky Kálmán
Simon Gyula
Simon Vincze
Simonfy Ákos
Simonyi Lajos br.
Simor János örök.
Sina Simon br.
Smetácsek Béla örök.
Soltész Nándor
Solti Arnold
Sóltz Gyula
Somkereki Gusztáv
Sommer Károly
Somsich Pál
Soóvári m. kir. erdőhivatal
Soóvári m. kir. sóbányaigazg.
Sopron város
Staník Samu örök.
Stéger Antal
n. Steinhausz József jogutóda ifj.
Steinhausz József
Sternberg Frigyes
Steyrer József
Stillfried Bernát
Stolcz József
Strobel Sándor
id. Sugár Károly
ifj. Sugár Károly
Susa Manó
Szabadka sz. kir. város

Szabó Adolf
tóthi Szabó György
csíkszentmártoni Szabó József
Szájbély Gyula
Szajbély Norbert †
Szakolcza város
Szalóky Hugó örök.
Szaniszló Ferencz
Szantner János
n. Szántó István örök.
Szarkásy János
Szászváros város
Szatmárm. gazd. egyes.
Szatmárnémeti város
Széchenyi Béla gr.
Széchenyi Bertalan gr.
Széchenyi Gyula gr.
Széchenyi Pál gr. örök.
Széchenyi Sándor gr.
Szécsi Imre mint n. Szécsi
Zsigmond jogutódja
Szeged sz. kir. város
Székely Adolf
Székely György
Székely József
Székely Mihály
Székely Mózes
Szeniczey Ödön
Szent-Endre város
Szentiványi család rónyai
urad.
n. Szepesi Gusztáv jogutódja ifj.
Szepesi Gusztáv
Szepesi Tivadar
Szerb-bánsági 18. végvid. ezred
vagyonközsége
Sziklay Lajos
Szilárd Károly †
Szilárdy Ödön †
n. Szimonis Frigyes jogutóda
László
Szitányi Bernát
Szlávy József †
Szombathelyi székes káptalan
Szomolnoki m. kir. bányaigazg.
n. Szontagh Gusztáv örök.
Szontagh Tivadar
Szöcs Károly
Szöcs Miklós †
ifj. Szögyény-Marich László
Sztankovánszky János
n. Sztáray Antal gr. örök.
Szuchevich Sándor
Szunyogh Albert
Szunyogszék község
Takács Ferencz
Tanos Pál
Tatartzy Károly

Tavasy Gyula
Tavaszy Antal
Tavi Gusztáv
Teleki Arthur gr.
id. Teleki Domokos gr.
Teleky József gr.
Tellyesnitzky Nándor
Temesvár város
Temesvári m. kir. államjavak
igazgatósága
Temesváry Béla
Terbócs Bertalan †
Teschler Vincze
Thieme Károly
Thierriot Albert †
Thonet Gyula
Tisza István gr.
Tisza Kálmán †
ifj. Tisza Kálmán gr. †
Tisza Lajos gr. örök.
n. Tisza László örök.
Tóbiás Miklós
Tolnamegye közönsége
Tomcsányi Gusztáv
Tomcsányi Gyula
Tóth Gyula
Tóth Jenő
Tölg Vilmos
Törzs Kálmán
n. Trauer Gusztáv örök.
Tüköry Alajos †
Ujbánya város
Ujházi Dénes
Ujlaki Hirschler és fia
Ujvidék város
Ungvári m. kir. főerdőhivatal
Uray Bódog
Urbanovszky Béla
Urmánczy János
Urszinyi György
Vadas Gyula
Vadas Jenő
Vadászfy Jenő
Vallás-és közoktatásügyi m. kir.
miniszterium
n. Vanke Sándor örök.
Várjon Géza †
Várnay Sándor
Vaszary Ernő
Velics Lajos
Velicska Lajos
Verbovszky József, mint n.
Verbovszky József jogutódja
Vertány Lajos
Versecz város
Véssey Ferencz
Veszprém város
Veszprémi káptalan

Vodiáner Albert br.
Vuk M. és fiaí cég
Wagner Ágost
Wagner Gusztáv
Wagner Gyula
Wagner Károly †
n. Wagner Vilmos örök.
Waldbott Frigyes br.
Wamoscher Nándor
Weisz Alajos
Wenckheim Béla br.
Wenckheim Frigyes gr.
Wenckheim Károly gr.
Wenckheim László gr.

Wenckheim Rudolf gr.
Weress Sándor
Wessely János
Weszter Sándor
Wodiáner Albert br.
Wolfinauí Wolf Attila
Würsching Frigyes
Zachár Ádám
Zágrábi erdőgazgatóság
Zágrábi érsek biléti uradalma
Zalamegye gazd. egyesülete
Zalán Lipót János
Zalka János
Zamoisky József gr.

Zarboch Ede †
Záreczky Pál
Zarka Miklós
Zichy Domokos gr.
Zichy Jenő gr.
Zichy Nep. János gr.
Zilah város
Zsarnóczai m. kir. erdőhivatal
Zselénszky Róbert gr.
Zsigmondy Vilmos
Zsuffa Antal
Zuszkín Károly
Zünke Kornél

II. Rendes tagok:

Aisleitner Hugó
Ajtay János
Ajtay Jenő
Ajtay Sándor
Almássy István
Almássy László
Ambrózy Román
Ambrus Dezső
Ambrus Lajos
H. Anderkó Ábel
Andrássy Tivadar gr. ó-fenesi
urad. erdőhivatala
Antal Miklós
Antony Károly
Apáthy Vilmos
Apáti László
Arnaut Miklós
Arz Károly
Asbóth István
Asbóth Mihály
Aschner Vilmos
Aulinger Zsigmond
Ay Antal
Azzola János
Babarczy László báró
Bachó János
Bakkay József
Bakos Vilmos
sipeki Balás Béla
Balás Sándor
Balaton Antal
Bálint Ferencz
Bálint Imre
Bálint Mihály
beéri Balogh Boldizsár
Balogh Dezső
Balogh Ernő
Balogh Kálmán
Baranyai István

Bárdos József
Barkóczai Ferencz
Barna György
Barsi Árpád
Barsi Richárd
Bartha Ábel
Bartha Béla
Bartha Gábor
Bartha Sándor
Bartók Ernő
Batta Ferencz
Bauer Endre
ifj. Bauhof Károly
Baumann Béla
Bayer Ágoston
Bayer Róbert
Bazin város erdőhivatala
Becker Róbert
Bednárovics Győző
Bedő Lajos
Bedő Zoltán
Bedross József
Béky Albert
id. Belházy Gyula
ifj. Belházy Gyula
Benczkó József
Bende Mihály
Benedek Albert
Benkő Rezső
Bérczy Béla
Berghold Károly
Bertók Soma
Bertsík Andor
Bészler Kálmán
Besztercze sz. kir. város
Besztercebányai püsp. urad.
Beyer Jenő
Biach Fülöp
Bídló Ignác

Bielek Ede
Bihari Ödön
Biloveszky Béla
Binder Béla
Binder József
Binder Vilmos
Bíok Zoltán
Bíró János
Bíró Lajos
Bíró Zoltán
Blahos Manó
Blattny Ernő
Blum és társa
Bocz Géza
Boda Dénes
Bodó Károly
Bodoní Miklós
Bodor Gábor
Bodor Gyula
Bodor Jenő
Boeriu Virgíl
Bogsch Árpád
Bohunitzky Endre
Boitner Gyula
Bonis Kálmán
Boór Károly
Borczun Péter
borhi Borhy György
Boros Mór
Boroskai János
Borsai közbirtokosság
Borsitzky Ottó
Borsod, Gömör, Heves megyék
erdészeti egyesülete
ifj. Borsos István
Botka György
Botos Lajos
Bózer Jenő
Böckh Hugó dr.

Bögözi Antal
Börzsönyi Gyula
Bradofka Károly
Brannich Gyula
Brannich Kálmán
Brassó város
Brassói gör. nemz. egyh.
Brausil Miksa
Braxator Hellmuth
Breibenar József
Brezovszky József
Brodsky Gyula
Brukner Nándor
Buchalla Samu
Bucányi József
Budisavjevic Tódor
Budovszky János
Buhescu Terentius
Bund Károly
Buzás János
Buzna Béla
Bükhel János
Campean János
Chalupeczky János
Clement Károly
Cornides György
Costán István
Cotteli Honorat
Csáky János gróf utód. n.-hal-
mágyi urad.
Csanády Attila
Csató Pál
Csegezy Pál
Cseleji József
Cservenka Antal
Cservenka Rezső
Cséti Viktor
Csiba György
Csiszér János
Csmitzky Aladár
Csoma Gusztáv
Csórák Iván
Czeisberger Ernő
Czibulka Soma
Czillinger János
Czimra József
Czinzer Károly
Czobor Adolf
Damsberg Antal
Dán Elek
Daniek Géza
Danielisz Elek
Darkó Gábor
Darvas Béla
Dávid János
Deák Géza
Deák János
ifj. Demel Hugó
Demény Lajos
Dénés Géza

Despot Dániel
Dezsényi Jenő
Diáconovieh Sándor
Diósi Ignátz fia Lajos
Dióssy Dezső
Dittert Gyula
Dobl Miklós
Dobó Jenő
Dobren János
Dobsina város
Dohnányi Pál
Doleschall Aladár
Donáth Károly
Doroszlai Gábor
Dragán Gyula
Draskovich Dénes gr. német-
ujvári urad. erdőhivatala
Draskovich József
Dudutz Károly
Dufek Pál
Duschek János
Egly József
Egry Ferencz
Egyes Miklós
Endersz Frigyes
Engel A. és fia
L. Eördögh Bertalan
Eránosz A. János
Ercsényi Béla
Ercsényi István
Ernyey Károly
Erösdý Bálint
Eröss Gyula
Érsek Árpád
Esztegar Bálint
Esztergom város
Fábán Béla
Fábry Alajos
Fankovics Imre
Faragó Béla
Farkas György
Farkas Pál
Fás Gyula
Fasan Károly
Fatermelő és fakereskedő hiva-
tálnokok orsz. egyesülete
Fejér Kálmán
Fekecs József
Fekete Béla
Fekete János
Fekete Zoltán
Felker István
Felsőbánya város
F. k. visói közbirtokosság
Ferencsik Ödön
Ferenczfi József
Ferenczi Béla
Ferenczy Lajos
Ferenczy Sándor

Fertsek Ferencz
Figuli Lajos
Figura József
Finke Mihály
Firbász Adolf
Firtos Dénes
Fischer Colbrie Emil
Fischer Károly
Fischl József
Fischle Frigyes
Fleischer János
Fodor László dr.
Fogassy Géza
Fogassy Gyula
Forberger Pál
Földes Tamás
Földváry Miksa
Francisky Vilmos
Fridrik Árpád
Friedl Jenő
Frigyes kir. hg. m.-óvári és
béllyei uradalmi
Frits Gyula
Fritz Rezső
Fromm János
Fröhlich Bruno
Fuhrmann Pál
Furherr János
Furrmann Antal
Fülöp Béla
Fülöp János
Füstös Zoltán
Gaal Károly
Ganovszky Gusztáv
Garcsár János
Garda János
ifj. Garlathy Oszkár
Gasparez Lajos
Gasparik Pál
Gaszner Imre
Gaul Károly
Geiszler Frigyes
Gélffy István
Gellért József
Gellért László
Geschwindt Lipót
Geyer H. Viktor
Ghyllány Imre br.
Giller Ede
ifj. Giller János
Gintner Bálint
Glósz Alajos
Glózer László
Gnary Kálmán
Gógl Adolf
Gohn Emil
Gombossy József
Gontkó Ignác
Goró Ferencz
Gotthard József

Gölniczbánya város
Gömöri faipar részvénytársaság
Göndör Béla
Göttmann Venczel
Gözsy Gyula
Graf Adolf
Gréger Géza
Gregersen Béla
Grósz József
Gruber Gyula
Gruber Károly
Guckler Károly
Gulyás Jenő
Gunesch Gottfried
Gura Károly
Guttenberg Pál
Guzíkovski Boldizsár
Günther Antal dr.
Günther Frigyes
Günther József
Gyarmathy Mózes
Gyenge István
Gyöngyössi József
Györke Károly
Gyurcsó József
Habel Lambert
Haberfelner Béla
Hacher Gyula
Haderdány András
Hain Gusztáv
Hajdu Dezső
Hajdu János
Halasi László
Halász Géza
Halász József
Haliárszky Samu
Halka Dániel
Hallama Mihály
Halmi László
Hám Ferencz
Hamar László
Hamernyik Béla
Hammersberg Géza dr.
Hámon József
Hankó Pál
Haring Vilmos
Harry László
Harvich Ernő
ifj. Harvich Ernő
Hauptvogel Frigyes
Hauszmann Béla
Havas János
Hawrlandt Alajos
Hayden Gyula
Hedebawny József
Hegedűs Béla
Heim János
Heim Károly
Héjas Kálmán

Hell Miklós
Hénel Béla
Henrich Viktor
Hepke Arthur
Herdina László
Hermann János
Hermann Jaroslav
Hesz Agoston
Hinfner György
Hirspek Agost
Hoffmann Antal
Hoffmann Armin
Hoffmann Dezső
Hoffmann Gyula dr.
Hohenlohe hg. javorinai jószág-
igazgatósága
Hohoss János
Holfeld Henrik
Hollós Gyula
Homicskó Aladár
Hornung Gusztáv
Hors János
Horváth József
Horváth Viktor
Horváthy Ferencz
Hoznek Gyula
Hrabovszky Kelemen
Huszár Kornél
Huszár Pál
Huszthy László
Huttya Pál
Hyna Ottó
Hyross Béla
Ifftsits József
ifj. Ihring Vilmos
Illés Vidor
Ilosvay Dezső
Imecs Béla
Incze Manó
Intzedy Géza
Irinyi Aurél
Izapai Gyula
Ittu Mihály
Ivancsó Bertalan
Ivanich Ferencz
Ivaskó Sándor
Jakab István
Jakab József
Jákói Géza
Jamnitzky Antal
Jancsó Gyula
Jancsó István
Jankó Sándor
Janotyik Károly
Janovitzky Béla
Janovitzky Zsigmond
Janussek István
Járos Ferencz
Jausz Sándor

Jávorszky Zoltán
Jellmann Béla
Jeszenszky Ferencz
Jonica János
Jóny Ottó
József kir. főherczeg
Juhász József
Jureczky Mór
Juron Bernát
Justh Ferencz
Jüngling János
Kaán Károly
Kacsanovszky I. And.
Kacsó András
Kadácsi Bálint
Kajdos József
Kakas Odön
Kákósy László
Kallivoda Andor
Kálmán Viktor
H. Karácsony Sándor
Karay Ernő
Karlícs Fülöp
Kárpáti Lajos
Karvas Emil
Kelecsényi Ferencz
Kelemen Béla
Kelety Lajos
Kellner Viktor
Kemény Kálmán br.
Kemka Gyula
Kessler Odön
Kimpian Gusztáv
Kincses József
Kindernay Kálmán
Király Dénes
Király Emil
Kis V. István
Kisfaludy János
Kiss Béla
N. Kiss Ernő
G. Kiss Ernő
Kiss István
Kiszelly Gyula
Klaudiny Kálmán
Klausberger Károly
Kleisl Gyula
Kmetónyi Emil
Kocsóczy urad.
Kócsy János
Kodolányi Gyula
Kohout János
Kolossy Imre
Kolosy Béla
Kolozs József
Kolozsváry Andor
Komán Arthur
Komka Zoltán
Konczvald Ferencz
Konok Tamás

Koppányi Lajos
Koralevszky Géza
Koreck Nándor
Koren Ödön
Koreny Gyula
Korzenszky Antal
Kósa József
Koschatzky Rezső
Kossányi Béla
Kostenszky Béla
Kostialik István
Kostialik János
Kovaliczky Vladimír
Kovács Albert
Kovács Antal
Kovács Gusztáv
Kovács Pál
Kovássy Kálmán
Kovordányi Tamás
Kozma István
Kozma János
Kőfalussi Viktor
Kögl Árpád
Köhler Béla
Köllő Pál
Körmendy Károly
Környei Ferencz
Körös László (Ó-Bisztra)
Krafszky Ferencz
Kraft József
Krajcsovics Ferencz
Krajnyák János
Kralovanszky János
Krause Dezső
Krause Géza
Krause Tivadar
Krausz Ernő
Krauze Károly
Krauze Manó
Krippel Móríc
Kriszta Gyula
Kristen Adolf
Krivaneck Béla
Kronberger Mór és Fia
Kugler István
Kúka József
Kummer Károly
Kun István
Kundrat Emil
Kutasi Béla
Küzdy Árpád
Lábos Elek
Ladányi Frigyes
Lágler Gyula
Láhner Károly
Lang Ernő
Lányi Aladár
Lányi Gyula
László János
Latinák Vilmos

Lattyák Sándor
Leber Antal
Lehoczky György
Lehrmann Béla
Lencsés Ambrus
Lengyel Viktor
Lenhard Antal
Létai Gyula
Letz Lajos
Levendovszky Nándor
Liedermann Emil
Lilge Károly
Linhart Ödön
Linszky Antal
Lintia Valér
Lipcsey László
Lipka Béla
Lóhr Antal
Lollok József
dr. Loncsár József
Loványi Heribert
Lovik Béla
Lófi Jenő
Löv Jenő
Lővárdy Alajos
Ludmann Miksa
Lukácsfy Elek
Lukovics Attila
Lux János
Lux Vilmos
Machay Sylvester
Machovics Ferencz
Maier Béla
Mairovics Mór
Majerszky István
Mányai Imre
Mariányi János
Markocsány Ferencz
Marosi Antal
Marosi Ferencz
Marsovszky Ede
Martian Livius
Martinkovics János
Márton Benedek
Márton György
Maschek Ferencz
Masztics Ádám
Matavovszky Árpád
Mátéffy Árpád
Máthé Ambrus
Mattanovich Károly
Matter Rezső
Matusovits Károly
Maurer Antal
Mayer Géza
Mayer Gyula
Mazanecz János
Mednyánszky Imre br.
Medveczky Ernő
Méhes Péter Pál

Melcsiczky Pál
Melzer Mihály
Merreider István
Metzli Kamill
Mezey Arthur
Mezey Rezső
Michna Bertalan
Mike Imre
Mikes Armin gr.
Mikolás Vincze
Mikolások György
Miksó Imre
Milosevics Dusan
Milosevics György
Mirtse János
Misley Béla
Mitske Gusztáv
Mitták Vilmos
Mocsary Béla
Modor város
Mojzer Károly
Moldvai Vilmos
Molnár Antal
Molnár Imre
Molnár István
Molnár Lajos
Móre László
Mozolovszky Adolf
Murányi Károly
Murina György
Muttnyánszky Jenő
Muzsinszky Ede
Muzsnay Géza
Müller Róbert
Nadaí Dénes
Nadhera Ferencz
Nagy Imre
eözbégi Nagy József
Nagy Károly (Budapest)
Nagy Károly (Bustyaháza)
Nagy Pál
Nagy Samu
Nagy Vincze
Nagyenyedi Bethlen főiskola
Napholcz Jenő
Nemes Béla
Nemes Károly
Németh Márton
Netsch József
Neuberger testvérek
Neviczky Miklós
Nickmann Rezső
Nickmann Róbert
Niederland Rezső
Niklós Károly
Nitnausz Gyula
Novák Ferencz
Novák György
Nozdroviczky Miklós

Nürnbergi József
Nyíri Dénes
Nyitrai József
Nyitrai Ottó
Nyul Sándor
Obríncsák Ernő
Odor Ignác
Okolicsányi Lajos
Oláh József
Omischl Mihály
Ondrus Gyula
Ónodi Ferencz
Orencsák Károly
Orlovsky Gyula
Ormai Kálmán
Orosz Antal
Orosz István
Orosz Simon
Orosz Tamás
Ostadál Jenő
Osterlamm Ernő
Osztrólczy Géza
Osztrólczy Miklós dr.
Ott Károly
Pajer István
Pál János
Pálka Gyula
Pálos Konrád
Pankovics Béla
Papp Béla
Papp Ferencz
Papp István
Papp Sándor
Partos Vilmos
Pasen Viktor
Pászthy Ferencz
Pásztor Sándor
Pataky József
Patzl Jenő
Pauchly Rezső
Pauer Jenő
Paul Péter
Pausinger Károly
Pavlik József
Payer Athur
Pécsi Ottó
Peiserle József
Peiserle Pál
Peltzmann Adolf
Pétermann Keresztély
Petrás Jakab
Petricsek Adoll
Petrus József
Petykó Antal
Petzrik Antal
Pfalz Károly
Pfeníngberger Félix
Pfundtner Károly
Piatsék János

Pílaszy Endre
Pílcz Ottó
Pílz Alfréd
Pintér Ferencz
Pirger Károly
Pisó János
Pitschmann Károly
Plachy Teofil
Plauder Béla
Plech József
Plolényi Jenő
Podhaczky András
Podraczky Béla
Pohl János
Pohl József
Pokorny István
Polácsék Károly
Polák Ferencz
Polakovics György
Polgár József
Polgárdy Béla
Polnisch Árpád
Pomarius Alfréd
Popovics Ottó
Porubszky Gyula
Pozsony szab. kir. város
Pozsony-Szent-György város
Pölöskei József
Pöschl Ferencz
Praxa János
Precup Győző
Preszler József
Príbnow Pál
Prohászka Mátyás
Prunyi Albert
Przíhoda Pál
Puchreiner Henrik
Puskás Ferencz
Puskás Jenő
Rác Alajos
Rác Imre
Ráczevei cs. és k. fels. családi
alap. urad.
Rades Dávid
Radonics Vazul
Raduly János
Rainiss István
Rajnoha Gyula
Rajtsán János
Rajzinger Antal
Rakusán Károly
Raner Sándor
Ranku Miladin
Rappensberger András
Rausz István
Rebek József
Regenhardt Pál
Regenye Mátyás
Reif Wendelin

Reithoffer Ferencz
Rejtő Adolf
Répászky István
Reschner Rezső
Ressel István
Retter Frigyes
Rettich Károly
Revóczky Béla
Rhédei József
Richter József
Riesz László
Riethmüller Ármán
Riffer Sándor
Rímler Pál
Rinaldi Ottó
Ringeisen Lajos
Ritter Károly
Rochlitz Dezső
Rochlitz Gyula
Roiland Gusztáv
Rónai Antal
Rónay Imre
Ronchetti Gáspár
Rondonelli Jenő
Roos Mátyás
Rosenstingl Antal
Rosmanith Albert
Roszinszky János
Roth Gyula
Rottler József
Rozím József
Röhrich Ernő
Röhrich Márton
Rudas Miksa
Rumann Ernő
Rumann Gottfried
Rutényi Károly
Ruzicka Ágoston
Ryll Viktor
Saághy Lajos
Saenger Nándor
Sailer György
Saltzer Lajos
Sándor Imre
Sándor Jenő
Sárói urad.
Sasvári cs. és kir. intézőség
Schaab Bálint
Schaller Kálmán
Schanzer Ignátz
Schauschek Gábor
Scherer Ágoston
Schleifer Bertalan
Schlesinger Alajos
Schmidt Ernő
ittj. Schmidt J. (Szászrégen)
Schmidt F. (Rózsashegy)
Schmidt Ignátz
Schmidt Román
Schmidt Vilmos

Schmidt Zsiga
Schmotzer János
Scholcz Hugó
Scholtész Henrik
Scholtz Gyula
Schönherr Sándor
Schöpflin Alajos
Schüdich Nándor
Schulhof és Hecht
Schurina Vilmos
Schuster András
Schusztér Jenő
Schuster Lajos
Schwabik Ferencz
Schwartz Béla
Schwartz Rezső
Schwiegut Ferencz
Sebők Ernő
Seenger Lajos
Segercian Vazul
Seh Jenő
Seidner Bernát
Selmezbányai akadém. ifj. kör.
Selymessy Ferencz
Sengshmidt Frigyes
Sepsiszentgyörgy város
Seyfied Jakab
Sift Agoston
Sikó Aron
Simonek Gotthard
Simonffy Gyula
Simsik Mihály
Sipos Antal
Sipos Mihály
Skolka József
Skorpil Ede
Skrbek Károly
Skultéty Győző
Sobó Jenő
Sochor József
Solc Szvetezár
Solomon Emil
Soltész Gyula
Somogy Lajos
Somogyi Ferencz
Somogyi Géza
Sóska Gyula
Spanyol Géza
Spengel Sándor
Spettmann János
Spielhaupter György
Spissák Gyula
Sporny Gyula
Spotkovszky József
Stainer Gyula
Stark Dezső
id. Stark Ferencz
Stark Miksa
Stegmann Gusztáv
Steiner M. Mór

Steller Ede
Stephani Ervin
Sterba Szabolcs
Stern Dezső
Steuka Lajos
Stobel Árpád
Stojanovich Illés
Strompf Pál
Stromszky László
Suha Rezső
Suster Rezső
Sümegh Ignác
Süteő Oszkár
Szabó Béla
Szabó Ferencz
Szabó Ignátz
zalai Szabó Kálmán
Szabó Kálmán
Szabó Kálmán (battónyai)
tóthi Szabó Sándor
Szadeczký Miklós
Szakmáry Ferencz
Szalagyaí Emil
Szalai Ernő
Szalántzy László
Szálka Albert
Szantner Gyula
Szántó Mihály
Szántó Zenó
Szauer Oszkár
Szegegy-Ensch Károly br.
Székács Vincze
Székely István
Szeleczký János
Szelényi Gusztáv
Szénássy Béla
Szenes Gusztáv
Szeniczky Gyula
Szentimrey Dániel
Szent-Ivány Egon
Szentpáli Kálmán
Szentpáli Kázmér
Szepesházy János
Szepesházy Kálmán
Szepesi Arthur
Szepessy Elek
Szepsy Sándor
Szifft Gyula
Szigethy János
Szigeti Rezső
Szigyártó József
Sziklai Emil
Szilágyi József
Szilágyi László
Szilárd Iván
Szimon Béla
Szivós Gyula
Szkalák Károly
Szmik Gábor
Szojka Gyula

Szokolóczy József
Szöllösy Rezső
Szőnyei István
Sztehló Gyula
Sztřípszky Ágost
Szuppek József
Szücs Elemér
csatári Szücs Kálmán
Szüz László
Szetelszky Géza
Szvoboda Mihály
Takács Miklós
Tamás Gyula
Tanády Emil
Tar József
Tarnay Dezső
Tarsoly Árpád
Tatarek Kálmán
Tatarek Rezső
Tausch Rezső
ifj. Tavassy Lajos
Téglás Károly
Teleki Arvéd gr.
Teltsch Kornél
Teodorovics Ferencz
Terény Sándor
Térfi Béla
Terray Gyula
Teszár Vilmos
Thék Endre
Thuránszky Béla
Tichy Kálmán
Tihanyi László
Tímok János
Tirts Rezső
Tomassek Miklós
Tomasovszky Imre
Tomka Jenő
Tomka Kálmán
Tomba Ferencz
Tomba Kálmán
Tonházy Gyula
Toperczér Árpád
Tordony Emil
Tordony Gusztáv
Tóth Miklós
Tóth Pál
Tölgyes József
Török Albert
Török Béla
Török Gábor
Török János
Török László
Török Ödön
Török Sándor
Törzs Arthur
Trauer Gyula
Traxler Lajos
Tribus Gusztáv
Tripammer Károly

Trnovszky Márk
Trostler Armin
Trshtyánszky László
Trunkó János
Turcsa Tivadar
Tuzson János dr.
Uitz Mátyás
Ujfalussy Mihály
Ujsághy Zsigmond
Ulreich Gyula
Ungár Ign. és fte
Urbán Gyula
Urbánszky István
Vaitzik Ede
Vaitzik Emil
Vaitzik Gyula
Vajda Akos
Vály Ferencz
Varga János
Varga János (vrászlói)
ifj. Várjon Géza
Várnai Ödön
Vassányi M. István
Vaszary Antal
Vaszilovics Miklós
Vázsonyi Henrik
Végh Gyula
Velancsics István
Velics János
Veress László
ifj. Vermes György
Vermes Viktor

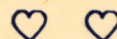
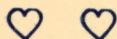
Véssey Mihály
Vidor Ignác
Vidos Miklós
Vigh József
Visnic Milán
Vlaszaty Ödön
Voigt Herman
Volfinau Gyula
Volnhofer Pál
Vozarik Ferencz
Vranay István
Vukovics Péter
Wagner Sándor
Wanner Hermann
Wanyek Arnold
Warinszky József
Waszner József
Webel Elek
Weidmann József
Weinert Tivadar
Weisz Hugó és tsa
Weismayer Oszkár
Wellebil Károly
Wenczel Miksa
Wenk Ferencz
Wény János
Wessely Alajos
Wiegandt Henrik
Wiener Ferencz
Wilde Ferencz
Wilhelmb Gyula

Winkler Miklós
Winter Gusztáv
Wittich Lajos
Witting Emil
Wocher Jenő
Wocher Lajos
Wolfram Sándor
Zachár Gyula
Zachár István
Zachár Jakab
Zachár László
Zadrazil János
Zagyvai erdészeti hivatal
Zajc Carmelo
Zalai László
Zankó Emil
Zathureczky Gyula
Zathureczky Vilmos
Zbinyovszky Lajos
Ziegler Mihály
Zikeli György
Zimann Ede
Zimay János
Zimmermann Gusztáv
Zirin György
Zolomi Imre
Zsivanovics Zsiva
Zudor Béla
Zuskin Ferencz
Zügn Nándor
Zwickelsdorfer János

1851

/ 1866 /

65137

